

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

- Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet.

2 Tim 3:16

Herdens röst - Guds Ords vittnesbörd i vår tid. Bibelstudium av Paulus Eliasson, sid 18

Imam i Filadelfiakyrkan: - Islam är bara en lättare religiös väg

Det är uppenbart att Jesus inte passar in i ett religionsbygge där innehållet i tron läggs åt sidan.

Det är dags att påminna om evangeliets suveränitet. Utan Jesus har vi ingenting.

Aktuell rapport av Emanuel Johansson, sid 12

Människofiskare

Predikan av Arne Imsen från 1987, i samband med att församlingen flyttade in i den gamla Bällstalundsskolan i Bromma.

I Matteus evangelium 4:18, kan vi läsa följande. "Då han (Jesus) nu vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två bröder, Simon som kallas Petrus och hans bror Andreas, kasta ut nät i sjön, ty de voro fiskare."

Skriften ger oss här en mycket värdefull information. Vi möter två människor, två individer. Deras personalia är tydligen helt ointressant och utelämnas. Det viktiga är de båda brödernas yrka och förvärv. De var fiskare.

I nästa vers talar han till dem: "Följ mig, så skall jag göra eder till människofiskare." Den här uppmaningen riktar alltså Jesus till två män som var i sin bästa ålder. De bar på ett försörjningsansvar och hade förpliktelser mot nära och kära, mot kamrater och kollegor. Förpliktelser av både ekonomisk och social art. Allt detta är betydelsefullt att förstå för att få en total bild av människan, av det som är Guds avsikt med henne och vad det är hos henne som Gud kan appellera till. Vi får inte utesluta mänskliga förhållanden och de mänskliga faktorerna, eftersom det hela handlar om en vandring in i ett fördjupat ansvar med ytterligare en livsdimension, en förlängning av den förra.

Dessa män hade ett hårt och arbetsamt liv, och då de bejakade kallelsen att följa denne Jesus innebar det en vandring in i en ännu större kamp. Det var ingen flykt in i något lätt, ljuvt och behagligt utan innebar fastmer att låta sig domineras av en ledare, en Mästare.

Helt plötsligt utan förannonsering står han då där framför de båda bröderna. På den rätta platsen, i den rätta tidpunkten, hos de rätta människorna. Där fanns ingen regissör annat än gudomlig ledning, och det hela utspelar sig mitt i vardagen på

Han bjöd dem inte att upphöra med sitt fiske utan istället att börja fiska vid ett annat vatten, med andra redskap, och framförallt med andra kvalitéer. Med denna kallelse följer ett villkor, en förutsättning, och det är Jesu närvaro. En total kallelse till ständig närhet till honom själv.

arbetsplatsen. Då det är frågan om sådana här heliga beslut och avskiljanden förväntar vi oss att det ska ske under högtidliga former i en synagoga, ett tempel eller i en kyrka av ordinerade funktionärer. Men där står han, utan ämbetsdräkt, utan akademiska betyg på sin värdighet, mannen från Nasaret, timmermannens son. Han ber dem inte följa med hem för en dags samvaro eller för att delge dem sina synpunkter på religionen, politiken och samtiden. Han bjuder dem inte att följa honom för att göra dem till präster eller pastorer, till apostlar eller evangelister.

Timmermannens son uttalar en kallelse som är total i sina anspråk och inkluderar hela livet. "Följ mig och jag skall göra eder till människofiskare." Han bjöd dem inte att upphöra med sitt fiske utan istället att börja fiska vid ett annat vatten, med andra redskap, och framförallt med andra kvalitéer. Med denna kallelse följer

ett villkor, en förutsättning, och det är Jesu närvaro. En total kallelse till ständig närhet till honom själv.

I Matteus 28:18 träder Jesus fram och uttalar följande ord till sina lärjungar: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden." Jesus presenterar sig här för sina lärjungar på ett helt nytt sätt, med en fullständigt ny utrustning och med nya fullmakter. Han delegerar sina sändebud och sin myndighet och det är en väldig kvalitetsskillnad på den myndighet som Jesus Kristus personifierar och representerar, och den myndighet som existerar i världen. Den är helt ojämförbar med all annan makt och han är ojämförbar med alla andra makthavare. Vi får heller inte förväxla Jesu myndighet med den myndighet som kyrkligheten kan utrusta oss med genom seminarier och andra uppgifter.

Vi kan aldrig komma förbi det förfär-

liga faktum att kyrkor och samfund är antikrists skapelse. Inte de kristna, utan den kristenhet som utrustar sina tjänare med fullmakter och myndighet att vara företrädare för olika samfund, kyrkor, synoder eller något liknande.

Det stora och ödesdigra problemet är att vi genom de talanger vi utrustats med eller de gåvor vi fått av personlig, naturlig eller världslig karaktär, kan göra människor till medlemmar, proselyter, i den tron att vi gör dem till lärjungar. Man blir inte kristen genom att gå med i en kristen organisation om den så heter Maranata, Pingstkyrka eller något annat. Man blir inte kristen genom att ansluta sig till, gå in i, utrusta sig med någon behörighets-handling såsom församlingskort eller flyttningsbetyg. Jesus sa inte..."gören alla folk till medlemmar i min kyrka". I iveren att driva en mission har lärjungaskapet många gånger tappats bort och ersatts av medlemsskap.

Sändebuden har utrustats för att göra folk till lärjungar, därför inställer sig misstagen eftersom vi ställer felaktiga krav, med bibliska termer, och erbjuder en främmande kraft för att uppnå idealen. Kraften som används är mer naturlig än den Jesus ger och talar om.

Jesu bergspredikan är riktad till lärjungen, och upplevs ofta tung och svår att tillämpa eftersom dess ideal är så långt från vår egen värld. Så istället för att visa människor det omöjliga sänker vi kraven och presenterar det som är möjligt. Men då bergspredikan är lärjungens program bestående av en hel serie omöjligheter vill Jesus göra klart för oss att kallelsen är enastående till sin karaktär.

Kanske vi upplever det här som trældom och lagiskhet, då kraven inte reduceras utan skärps. Lite mer karismatisk smörjelse och tungotal skulle appellera mer till vår känsla. Men här är det fråga om hur det är ställt med vår vilja. Är vår kunskap endimensionell, intellektuell och naturlig eller är den gudomlig och övernaturlig? "Salig är du Simons son, ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan din Fader som bor i himmelen." Guds församling ska utföra det omöjliga, medan världen får ägna sig åt det möjliga. Då Nikodemus konstaterar att det är omöjligt att åter gå in i sin moders liv för att födas på nytt, proklamerar Jesus att han har kommit för att göra det omöjliga. Världen får forma sina idealister, filantroper och fromma individer. De kan fortsätta med sin kultur, religion,

politik och ekonomi, i syfte att försöka skapa en dräglig värld för de människor som inte är födda på nytt, men är likväl förgångelsens trälar under fördörelsens verklighet.

Men bergspredikan uppenbarar inte bara vårt elände och vår sanna situation utan även Guds resurser och hemligheter. Genom korset, Guds hemlighet, får vi befrielse från belastning och skuld. Vi får frihetsbrevet i våra händer genom uppståndelsen och ges makt över allt det onda som tidigare påverkade, styrde och bestämde över oss. Lärjungaskapet har inget med prestation att göra, det är ingenting vi åstadkommer; det är en fullständigt ny början med ett nytt utgångsläge, i en ny skola med en högre undervisning.

I Gamla testamentet kan vi läsa om att det var två saker som fällde det orene djuret. Det saknade helkluvna klövar och sjönk därför ner i träsket, och det idisslade inte. Det här är bilden av oss innan vi blev frälsta. Vi kunde inte umgås med eller nära oss av Guds ord, men sen vi kommit till tro idisslar vi Ordet. Vi äter, sväljer, tuggar och tuggar igen, och

när oss av Ordet. Den nya naturen har gjort att vi har börjat idissla Ordet för att utrustas av det.

Då Jesus bjöd sina sändebud att göra alla folk till lärjungar, åtog han sig själv att göra dem till människofiskare. Jesus måste alltså göra något i den enskilde som vi aldrig kan åstadkomma. Hela kristenheten är full av lärjungar som aldrig har blivit människofiskare. Man startar själavinnarkurser och använder sig av pedagogik, psykologi och tekniska hjälpmedel för att om möjligt kunna utbildna en och annan människofiskare. Man försöker med logik och retorik, med ett fint och vårdat uppträdande. Genom ett våldoftande, välkammat och völdressat uppträdande skall människor få förtroende. Man kan bjuda hem människor på kaffe och ha en trevlig afton, skapa intresse för sin tro, sin verksamhet och sin himmel, men människofisket handlar om något helt annat.

Medan lärjungaskapet handlar om undervisning för utbildning så handlar
forst sid 31

**Vi lägger ut i Bromma-havet, i Solvalla-havet och i Stockholms-havet.
I en profetisk vision ser vi hur fångsten tas in. Lärjungar utvecklas och blir till människofiskare genom den personliga efterföljelsen och närheten till honom, Jesus Kristus.**

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidénberno.viden@midnattsro-
pet.se (ansvarig utgivare)**Stina Fridolfsson**stina.fridolfsson@mid-
nattsropet.se**Emanuel Johansson**emanuel.johansson@
midnattsropet.se**Hemsida:**

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,

Bromma 2016

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda
material, kontakta redak-
tionen.**MARANATA-
FÖRSAMLINGEN I
STOCKHOLM**

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100,
Bromma
Maranataförsamlingens
plusgiro: 44 10 05-6**Hemsida:**

www.maranata.se

E-post:

info@maranata.se

**BÄLLSTA
MEDIACENTER****Hemsida:**www.maranata.se
(Media)**E-post:**

bmc@maranata.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till Midnattsropet
och litteraturmissionen:
Plusgiro 495 46 24-5,
Bällsta Mediacenter.Meddelande om adress-
ändring sker skriftligt till
tidningen.

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134,
161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

Hotas vår välfärd av flyktingar?

Text: Bernardo Vidén

Steget från öppna hjärtan till stängda gränser var inte långt. I höstas, då strömmen av människor på flykt över Medelhavet aldrig sinade, gick det rekordsnabbt för regeringen att tvärvända i sin flyktingpolitik. Idag är det mycket svårare för den som är på flykt att finna en fristad, och det verkar vara likadant inom hela den Europeiska unionen.

Debatterna går höga om vem som gör mest eller minst. Det är lätt att skjuta ansvaret ifrån sig.

– Sverige ger ju ändå en procent av sin bruttonationalprodukt i bistånd och det är mer än vad de flesta andra länder gör, säger de som försvarar landets stängda gränser.

Samtidigt lever vi med paradoxen att den svenska välfärden delvis är uppbyggd på andra länders bekostnad. Exempelvis ger vi en krona i bistånd samtidigt som vapenexporten till samma och andra länder inbringar fem gånger mera till statskassan.

Prognosen för 2016 är att minst en miljon flyktingar kommer att söka sig in i Europa. Människor flyr för sitt livs skull från krig och terror, men också från svältkatastrofer orsakat av det som idag kan utgöra mänsklighetens största hot: klimatförändringarna.

Hela världen ropar efter fred och rättvisa, i längtan efter ett slut på allt lidande orsakat av egoism, hat och orättvisor.

– Sverige går in i en period med robust ekonomisk tillväxt, rapporterade EU-kommissionen nyligen i en prognos. – Även EU:s ekonomi fortsätter att växa, skriver samma källa. Men frågan är för vilka?

Hesekiel 16 beskriver i några verser lagen om sådd och skörd. Samhället som beskrivs hade överflöd och välfärd, samtidigt som en del av befolkningen led svårt. På grund av att man inte osjälviskt delade med sig av sitt överflöd så slog olyckan tillbaka. Hela landet blev utarmat. Bibeln slår fast att förtrycket mot den fattige var det som utgjorde såväl Sodoms som Jerusalems synd:

– Detta var din syster Sodoms synd: Högmått, överflöd av mat och bekymmerslös säkerhet utmärkte henne och hennes döttrar. Och

hon hjälpte inte den nödställda och fattige.

På liknande sätt kommer Sverige att få betala ett högt pris för den skuld vi bär på.

Om alla jordens invånare idag skulle ges möjlighet att leva efter svensk normalstandard så skulle vi behöva minst 3,7 jordklot. Så krass är verkligheten. Det vi anser vara självklara rättigheter gäller långt ifrån alla. En annan sanning är att merparten av jordens befolkning lever i svår fattigdom. De rika blir rikare och de fattiga fattigare.

Guds rättfärdighet kräver att en utjämning sker och att all ondska och girighet ställs till svars. Den dagen kommer! Men redan här och nu finns det en annan väg att gå än den som handlar om *dem* och *oss* – *fattig* och *rik*.

Jesus talade för snart två tusen år sedan om en annan slags politik än den som förkunnas från Brüssel; nämligen himmelrikets politik, där hjärtan öppnas och allt ställs till rätta. Himmelrikets politik söker inte sitt utan sträcker sig först och främst till den som förlorat allt. Jesus uppmanar oss att leva så att vi inte samlar oss skatter på jorden, men däremot i himlen, i de eviga boningarna. Allt vi gör för en av dessa allra minsta, de försvarslösa, de jagade, de utstötta; det gör vi för Jesus. Det utgör värden som aldrig någonsin kommer att förgås.

Att satsa på välfärd och ett materialistiskt liv är som att bygga sitt liv med ”hö och strå”. Den däremot som väljer att i allt vara en Jesu lärjunge – att bli honom lik – och prioriterar himmelrikets principer i sitt liv, bygger sitt liv med ”guld, silver och ädelstenar” (1 Kor 3:12).

Församlingens uppdrag i tiden handlar inte enbart om att förkunna evangelium med ord utan också att i handling och livsstil visa att det finns en sann konstitution som värderar alla människor utifrån ett helt nytt och unikt perspektiv: Golgata! Där gjorde Jesus upp med synden och döden en gång för alla, där begravs egoismen och där läggs grunden för det nya och utgivande livet.

– Hela skaran av dem som kommit till tro var ett hjärta och en själ, och ingen kallade något av det han ägde för sitt utan de hade allt gemensamt. Med stor kraft bar apostlarna fram vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över dem alla. Ingen av dem led någon brist... (Apg 4:32-34). ■

Frid vänner och medarbetare!

I vår samtid då vi ser hur hela världen vacklar, och hur människor framlever sina dagar utan Gud och utan hopp, bekräftas samtidigt budskapet Jesus gav oss om den sista tiden och om sin tillkommelse. Folken grips av ångest och människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen.

Församlingens uppdrag är att förmedla Jesu kärlek och det hoppfulla budskapet om hans snara tillkommelse; att vinna människor för Kristus. Han som sade *gå ut* har också lovat att vara med oss alla dagar.

Vi har redan kommit en bra bit in på det nya året och dagarna hastar förbi. Är det kanske de sista tillfällena som passerar?

I församlingen fortsätter det kontinuerliga arbetet med mission och evangelisation. Den inre samlingsen med bön och bibelstudier skapar förutsättningar för att nå ut. Under vintern har ett initiativ tagits att gå till tiggarna i vårt närområde. Med te och smörgåsar, ibland också med sovsäckar, filtar och spisbränsle har församlingens ungdomar besökt dessa utsatta människor, där de bor under broar och i avställda bilar.

På torgen har budskapet proklamerats med sång och vittnesbörd, traktater och tidingar, särskilt lördagskvällar har kommit att bli ett tillfälle för evangelisation.

Det är angeläget för allt Guds folk att komma tillsammans för att påminna varandra om det stora uppdrag vi har, och vi är tacksamma till Gud att vi återigen kan inbjuda till konferenser och möten på Bällsta missionscenter. Nu närmast inbjuder vi till **Påskkonferens 24 - 28 mars** kring försoningens budskap. Aposteln Paulus skriver om försoningen och det nya livet i Jesus som det absolut viktigaste vi har att förmedla:

- Jag förde vidare till er det allra viktigaste, vad jag själv har tagit emot: att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna (1 Kor 15).

Den **8 - 10 april** blir det **Temadagar** med Hans Lindelöw som huvudtalare: *Att vara vittnen i en konfliktyllad tid.*

Kristi himmelsfärdshelgen 5 - 8 maj samlas vi till evangelisations- och missionsdagar, då familjen Sean och Veronica Ureña från Dominikanska republiken är med oss.

Därefter närmar sig också sommaren, och en önskan har växt fram att satsa mer än vad vi gjort tidigare på evangelisation och tältnöten. Därför pågår just nu ett intensivt arbete med att söka platser och tillstånd för att ha tältnöten på flera platser i landet. Dessa planer vill vi först och främst lägga fram som ett böneämne. MR återkommer när tider och platser är bekräftade.

Vi ser också fram emot **Sommarkonferensen** som också i år blir på Bällsta Missionscenter den **16-24 juli**.

Med denna hälsning uppmuntrar vi dig att vara med i bön och arbete för att nå ut med evangelium.

Guds rika välsignelse!

För Maranataförsamlingen i Stockholm

Emanuel Johansson

Hans Lindelöw

Vittnesbörd av indisk bibelskoleelev:

- Jag upplevde Jesu Alla andra gudar är

Reportage: Stina Fridolfsson

Det som grep mig mest under besöket i Indien, var vittnesbörden från bibelskolans elever. Ett fyrtiotal elever från olika områden. De berättade om hur de eller deras familj blivit kristna. I allt var det just hur enskilda kristna genom utgivande tjänst och levande vittnesbörd överbevisat dem om att Jesus Kristus är den ende, sanne guden.

Maranataförsamlingen i Stockholm har ända sedan 1998 kontinuerligt fått besök av en indisk broder, **Varghese Thomas**, som genom sin dynamiska och kristocentriska förkunnelse förmedlat mycket inspiration till församlingen. Efter att under flera år ha funderat över att acceptera inbjudan att hälsa på i vår broders arbete i Indien, åkte jag dit på tre veckors besök i slutet av november.

I Sverige var det ihärdig julsmyglighet och stressig julkommers redan då jag reste. Väl framme i Indien, kunde man inte ana att julen stod för dörren.

När jag någon gång trodde att det var julsmyglighet med blinkande ljus och girlanger i träden, så visade det sig vara för bröllop!

På tre veckor hinner man naturligtvis inte få mer än ganska ytliga intryck från detta enorma land; närmast en kontinent med tjugotvå

officiella språk, varav hindi är det största, men det påstås att omkring 850 språk används. Jag trodde att det skulle gå bra att klara sig på engelska, i detta land som varit under engelsk överhöghet ända fram till 1947, men det var faktiskt väldigt få man kunde samtala med på engelska.

Broder Varghese Thomas, som byggt upp ett inhemskt missionsarbete har förutom socialt engagemang med flickhem, pojkhem och skola, även en bibelskola som är ovanlig på det sättet att ungdomar av båda könen är välkomna. Dessa ungdomar får förutom grundlig undervisning i Guds ord, också lära sig engelska. Helt nödvändigt, eftersom de inte ens kan kommunicera med varandra ordentligt utan att lära sig ett gemensamt språk. Även om många kan hindi, som är den största språkgruppen, så är det ändå en hel del elever som inte kan det språket. Dels kommer många från andra delar av landet och

Varghese Thomas tillsammans med sin hustru Valsamma.

dels finns en grupp flyktingar från Burma i bibelskolan, och de får verkligen kämpa för att lära sig både hindi och engelska. Lektionerna hålls ofta på engelska. Varghese hade sina bibelstudier på engelska, och då tolkades de till hindi. Även i de mindre samlingarna som eleverna hade, försökte de tala på engelska. Det var en bra träning i språket, förstod jag. Och då kunde ju också jag förstå!

Varghese kämpar med myndigheterna för att få fortsätta driva barnhem och skola, vilket inte är någon självklarhet.

Det är många regler som måste följas för att verksamheten ska godkännas av myndigheterna, som inte ser positivt på kristet arbete, även om Indien officiellt har religionsfrihet. Ett angeläget böneämne för oss i nordens länder, som fortfarande har mycket större frihet att verka!

Det som grep mig mest under besöket i Indien, var vittnesbörden från bibelskolans elever. Ett fyrtiotal elever, som kommit från olika områden, berättade om hur de eller deras familj blivit

kärlek så starkt. ingenting!

Några av bibelskolans elever under en måltid.

Ungdomarna lyssnar uppmärksamt när Varghese undervisar.

Ashwani vid bokbordet utanför församlingscentret.

kristna. Än var det någon som var sjuk, och genom den kristen grannes förbön blev helad och så kom till tro. Än var det någon som sett vilka kärleks-gärningar de kristna utförde genom att ta sig an övergivna barn, osv. I allt var det just hur enskilda kristna genom utgivande tjänst och levande vittnesbörd överbevisat dem om att Jesus Kristus är den ende, sanne guden. Och det, fastän man tillber miljontals gudar i Indien. Bibelskole-eleverna studerar ihärdigt, hjälper till med barnmöten, alfabetisering och praktiskt

arbete. Många har som målsättning att åka tillbaka till den by de kommer ifrån, för att berätta för människorna om Jesus Kristus, världens enda hopp. Bland alla Indiens miljoner är det en bråkdel som känner Jesus, och de vill satsa på att vinna människor för himlen.

Ashwani Kumar är 17 år, och går i den bibelskola som Varghese Thomas i *Mission for the unreached* driver. Han kom att bli min speciella vän och hjälpreda under min tid i Indien. Första dagen då

Varghese visade mig runt i den stora fastigheten med skolsalar, sovsalar, möteslokal och dopgrav, så inbjöds jag att sitta en stund i Vargheses kontor. Han kallade då in Ashwani, som är mest känd som "Ashu".

– När du behöver hjälp av något slag, så kan alltid Ashu hjälpa dig, sa Varghese. Efterhand insåg jag att Ashu är en speciell yngling, som jag inte kunde låta bli att fråga om en hel del saker. När han följde med mig ut för att köpa frukt och noterade hur jag stirrade på allt möjligt, så

berättade han villigt. Än var det en massa höns/kycklingar inpackade i en stor bur som drog min uppmärksamhet.

– Du kan välja den du vill ha, så slaktar de den medan du väntar, förklarade han.

Och så var där en kvinna som satt med en stor korg, full med små inramade bilder, och även ett bord med blommor och rökelse. Gudar till salu!

– Indien har över tre miljoner gudar! Berättade Ashu. Han drog mig med förbi ett hindutempel, som låg i kvar-

Bibelskolans flickklass samlade med husmor i mitten.

Morgonbön i församlingssalen.

teret bakom bibelskolan, och visade hur man byggt in några konstiga figurer i träden bredvid.

– Man kan tillbe vad som helst, berättade Ashu. Och när vi skulle handla, prutade han vänligt men bestämt. Han blev faktiskt oumbärlig för mig i mitt omtumlande besök i Indien. Och en dag bad jag honom sitta ner med mig och berätta om sin bakgrund. Eftersom Ashu talar bra engelska, gick det ganska bra.

Ashus farföräldrar var förmögna. Farfadern hade getter och kor. Han hade också två barn, en pojke och en flicka. Flickan blev sjuk och förlamad, pojken var också lite handikappad, men han gifte sig med Ashus mor, som också kom från ett förmöget hem. Det var tre döttrar och två söner i hemmet. De var mycket religiösa hinduer. När Ashus föräldrar gift sig, blev det snart problem, eftersom fadern drack väldigt mycket rusdrycker. Det gick så långt, att han sålde det mesta som fanns i hemmet för att få tag i sprit. Han slog mamman, och även lille Ashu. När modern sedan åter var gravid och situationen i

hemmet var ohållbar, ryckte hennes far in, och kunde med sin förmögenhet ombesörja att hon kunde flytta från mannen. Eftersom Ashu bestämt sa att han ville bo med mamman, så kunde inte pappan ta honom med sig, vilket annars vore mest naturligt för indiska förhållanden.

Modern hade arbete som städerska och tvätterska. Hon var mån om att barnen skulle få skolutbildning. Så träffade hon en annan man, som utnyttjade henne och många andra kvinnor. Han slog henne, så hon blev skadad och snart inte kunde arbeta. Ashu slutade skolan, för att kunna arbeta och försörja modern och sin lillasyster, som då var omkring sju år gammal.

Han var 13 år, och öppnade en liten försäljning från hemmet. Tobak och droger. På min fråga om det var tillåtet, svarar Ashu lakoniskt:

– Nej, men det går bra när man sköter det hemma...

Han jobbade också med städning. De flesta hem har ett litet avgudatempel inrymt. Han erbjöd sig hjälpa till med att städa och putsa alla gudabilder, och tända ljus, osv. Med allt slit, dag och natt, lyckades han få ihop 3000 ru-

pies per månad. Då gick 1000 till hyra och el, så det var inte lätt att få pengarna att räcka också till mat och annat som modern och systemen behövde. – Jag stal också lite...

En kristen grannkvinna inbjöd Ashu och hans lillasyster till söndagsskola, men Ashu tappade snart lusten att gå, han tyckte det var tråkigt. Modern blev allt sjukare, och han försökte få in henne på sjukhus. Men de vägrade att ta emot henne, för att hon redan var döende, sa läkaren som avgjorde. Hon hade fått en kota i nacken knäckt när mannen slagit henne med en hammare, och hon blev förlamad i nedre delen av kroppen. Hon tappade också känslan, så hon märkte inte att hon fick svåra liggsår, så nedre delen av ryggen ruttnade. Madrassen blev väldigt förstörd, och Ashu sålde den(!) och köpte en ny, som var plastomhöljd. Men det var ju inte bra. Det blev en obесkrivlig stank från moderns sjuka kropp, och inte ens den kristna kvinnans pastor ville ställa upp och skjutsa henne i sin bil till ett sjukhus. Den kristna kvinnan och hennes vänner bar henne

då till sjukhuset som tog emot henne. Att de tog emot, berodde på att det var valår, och politikerna var måna om att visa att de ställde upp för samhällets behovande.

Ashu är väldigt gripen när han berättar.

– Mamma var så förstörd i kroppen, det rann från henne, och de som bar henne blev helt nedsmutsade. Men de gjorde det ändå. Ingen kunde förstå att några kvinnor som inte ens var våra släktingar, kunde göra så. De tog hand om min lillasyster, och jag flyttade in till min mamma på sjukhuset. Jag jobbade nästan dygnet runt, resten av tiden var jag hos mamma. Jag bad till alla möjliga gudar. Jag bad också till Jesus, men en katolsk präst hade sagt åt mig att jag skulle gå till Maria, så skulle hon ta mina böner till Jesus, så jag gjorde det också.

Ashu gör en liten paus i berättelsen. Det var svårt för honom att fortsätta.

– Den kristna kvinnan bad mycket för mamma, och även för andra på sjukhuset. Det var en annan som tog emot Jesus till frälsning men inte mamma. Mamma dog, och vår kristna granne grät mer än mig. Jag undrade så över

Barnen i en av församlingens slumskolor lär sig att bedja till Jesus.

att hon hade en sådan kärlek. Hur kunde hon göra sådana uppoffringar för vår familj? Jag brottades med mig själv tills efter midnatt. Sedan tog jag emot Jesus som min frälsare.

Ashu gör åter en liten paus, och säger sedan långsamt:

– Det var den 25 februari 2013... Jag anar en värld av känslor bakom minnet av denna tidpunkt. Så fortsätter Ashu:

– Jag och min syster fick sedan bo hos kvinnan. Jag gick i fyra månader på möten i hennes församling.

Pastorn kände till Varghese Thomas, hans bibelskola och barnhem, och ordnade så att systemen fick flytta till flickhemmet, som kallas ”Vineyard” och Ashu fick börja bibelskolan. Ashu var väldigt angelägen att få döpa sig så snart som möjligt. I Indien finns det lag på att ingen under 18 år får låta döpa sig utan anhörigas medgivande, men eftersom Ashu inte har någon nära anhörig, så fick han själv skriva under ett dokument att det var hans egen uttryckliga vilja att få döpa sig, och så döptes han i bibelskolans möteslokal.

– Härute, säger Ashu, med

en gest mot dopgrav och möteslokal, som ligger precis i anslutning till det gästrum där jag bodde och vi satt medan jag intervjuade honom.

Ashu fick sedan tillfälle att träffa sin moster. Han berättade för henne att han blivit frälst, och gav henne ett Nya testamente. Hon har läst det, och lämnat sig åt Jesus. Han har också träffat sin morbror, som lämnat hinduismen, och som säger sig inte tro på något alls. Ashu gav också honom ett Nya testamente, och väntar ivrigt på resultat!

Slutligen undrade jag vad Ashu har för framtidsplaner. Han tvekar lite.

– Förut tänkte jag att jag ville bli pastor. Det vill ju alla som går bibelskolan. Men jag vet inte riktigt. Jag funderar hit och dit. Det får bli som Gud vill!

Jag ville gärna också intervjuva någon av flickorna. När jag nämnde det för dem, så var de så ivriga att bli intervjuade allesammans, så jag kunde inte välja ut någon. Det var ju lite svårt att skriva allas livshistoria – särskilt för att de flesta inte kan så mycket engelska. Men här

presenterar jag något för att ge Midnattsropets läsare en föreställning om vilka olika bakgrunder dessa elever i bibelskolan har.

Flera av dem är flyktingar från Burma, som kommit hit med någon eller några i familjen. De var kristna när de kom, och på flyktingskolan där de gått, har de fått höra om att Varghese Thomas har en bibelskola som tar emot flickor, så de sökte sig dit. Med flyktningpass har de inte full rörelsefrihet i Indien, men de räknar med att få åka ut i landet som evangelister.

Särskilt eleverna som kommer från hinduiska familjer gjorde starkt intryck på mig. Ett par exempel:

Anita är 21 år. Hon är från en ort i södra Indien, ett dygns resa med tåg. Hon är från hinduisk familj, men en vän i skolan berättade för henne om Jesus. Hon lämnade sig åt Jesus.

– Jag upplevde Jesu kärlek så starkt, berättar hon. Alla andra gudar är ingenting. Hon gick med sin väninna till hennes församling, och där lät hon döpa sig för ett par år sedan. Pastorn i församlingen rekommenderade henne att gå

Vargheses bibelskola, och hon sökte sig dit och började i höstas. Hon vill gå alla tre åren, så att hon får riktig kunskap i Guds Ord.

Santosi, 20 år, kommer också från en hinduisk familj. Hon har en kristen moster, som i hemlighet tog henne med till kyrkan. Hon fick sedan flytta till sin moster och bo där. Föräldrarna gillade inte att hon blev kristen. Pastorn i församlingen tog henne med till Vargheses bibelskola förra året, där hon nu går. Hon tycker om att arbeta bland barn, och berätta för dem om Jesus. När hon avslutat sin utbildning i bibelskolan, vill hon tillbaka till sin hemby, där de flesta barnen inte vet något om Jesus.

Varghese Thomas bibelskola har verkligen en oerhörd potential inhemska missionärer!

Min bön och förhoppning är att du som läst mina glimtar från Indien, uppfordras att bedja för detta missionsarbete i Indien; att många människor nås av evangelium, och får lära känna Jesus – världens enda hopp, för tid och evighet! ■

Att få vandra i

Av Simon Beecham

Det står så här i Bibeln:
- Jesus talade åter till dem och sade: Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus (Joh 8:12).

Jag går tillbaka lite i tiden. När jag först mötte Jesus, så var jag på ett hemskt ställe, ett fängelse. Jag har ibland försökt förklara lite hur det var, när Gud kom till mig. Det ställe i Bibeln jag hittat som liknar det, är Daniels bok. Han får en syn, en ängel kommer. Och Daniel skriver om att då ängeln kommer nära honom, tappar han all kraft. Han kan inte ens resa sig upp. Man läser på många ställen i Bibeln om hur människor möter något övernaturligt, något från Gud, och tappar kraften.

Men när ängeln rör vid Daniel, så får han kraften tillbaka, så han kan stå upp igen.

- När jag såg upp fick jag se en man stå där, klädd i linnekläder. Han hade ett bälte av guld från Ufas kring sina höfter. Hans kropp tycktes vara av krysolit, hans ansikte var som en blix, hans ögon som eldsfacklor och hans armar och fötter som glänsande koppar. Ljudet av hans tal var som ett väldigt dån. Jag, Daniel, var den ende som såg synen. De män som var med mig såg den inte, men stor förskräckelse föll över dem, så att de flydde och gömde sig. Jag blev ensam kvar, och när jag såg den stora synen försvann all min kraft. Färgen vek från mitt ansikte så att det blev dödsblekt, och jag hade ingen kraft kvar. Då hörde jag ljudet av hans tal, och när jag hörde det föll jag bedövd ner med mitt ansikte mot jorden. Då rörde en hand vid mig och hjälpte mig upp på mina darrande knän och händer. Sedan sade han till mig: "Daniel, du högt älskade man, ge akt på de ord som jag vill tala till dig och res dig upp på dina fötter, ty jag har nu blivit sänd till dig." När han sade detta till mig reste jag mig bävande upp (Dan 10:5-11).

Så kommer jag ihåg att det var, när jag först mötte Jesus. Jag var på en plats där jag trodde att jag skulle dö. Det var så illa med mig, så jag brydde mig inte om ifall jag dog. Då kom det här ljuset. Jag såg ingen figur som kom emot mig, men

Mötet med Jesus har gjort att jag aldrig har tappat min tro. Jag vet att Gud är verklig, jag vet vad Jesus har gjort för mig.

det jag kände var kärlek. Jag visste att det var från Gud. Det var som ett ljus, men ljuset var bara kärlek. Då blev jag plötsligt klar över synden. Den synd jag hade i mig.

Många pratar om synden. Att man ljuger, att man gör olika fel, och man försöker göra en lista över olika synder. Jag tror inte synd kan beskrivas så där. Jag tror det är något som är djupt inne i oss. I vårt blod, i vårt DNA. Det går i arv. Vi kan inte bli av med den. Gud var tvungen att skicka sin Son. Han kunde inte födas som en av oss. Hans blodslinje visar var han kommer ifrån. Han måste komma från Gud. Han kunde inte ha något av synden. Och ljuset, den där kärleken jag kände, var fortfarande som en vägg mot mig, fastän jag kände riktig kärlek. Det kunde inte blandas med mig; det var som olja och vatten. Jag förstod vad Jesus

hade gjort. Synden var inte borta, men den var förlåten. Men då fylldes jag av Anden och började tala i tungor.

- Genom honom har allt blivit till, och utan honom har inget blivit till, som är till. I honom var liv, och livet var människornas ljus (Joh 1:3-4).

När jag vaknade upp och började förstå det där, då ändrades mitt liv. Jag såg omgivningen på ett nytt sätt, kunde se människor med Guds kärlek och avleda när något problem uppstod. Hade jag inte mött Jesus på detta sätt, hade jag säkert inte överlevt tiden i fängelset.

Även sedan har jag haft mycket problem att kämpa med, men det där mötet med Jesus har gjort att jag aldrig har tappat min tro. Jag vet att Gud är verklig, jag vet vad Jesus har gjort för mig. Det har jag aldrig någonsin tvivlat på. Visst har jag gått igenom svåra provningar. Men

ljuset

jag kan vara tacksam för de provningarna, för de gör att jag kommer närmare Jesus. Och det vill jag, det är min önskan för mig och för oss alla.

Jag hörde en broder i ett bibelstudium tala om att man ska ha längtan i hjärtat att förmedla till andra. Jag vill att andra ska få den frihet jag har idag. Jag önskar kunna förklara vad Jesus betyder också för andra människor.

Jag nämnde om många provningar, och det värsta jag haft en lång tid är sömnproblem. Det har varit en fruktansvärd kamp. Ibland har jag bara sovit tio minuter per natt, jag har gått fyra-fem dagar utan sömn. Under en lång period hade jag hemska mardrömmar om vad jag gått igenom. Men så fick jag bedja tillsammans med några trossyskon. Bönen var specifik; det handlade om att bli löst från mardrömmarna. Och mardrömmarna försvann faktiskt, men sen hade jag sömnsvårigheter. Jag kunde sova tio minuter, sedan hoppade jag till. Det var kanske då mardrömmarna skulle börja. Jag slapp dem, men sen kunde jag inte sova!

Här i församlingen har jag lärt mig att vara uppmärksam på alla människor. Inte bara dem som står på plattformen och predikar, utan även på de yngsta, de minsta – alla! De som står i köket och de som städar. Ibland kan man gå förbi någon som säger en liten sak. Och det kan öppna så att man ser en helt ny sida av Jesus, som jag inte har tänkt på förut!

Jag har gått fram och tillbaka. Många

Jag gick hem den kvällen, och bad en mycket enkel bön. Jag bad: Jesus, ta bort det här! Om han hade sagt något, hade det nog varit: Du behövde bara be!

har försökt hjälpa mig. Jag har funderat på om jag skulle gå till en läkare. Om jag skulle ta medicin – vad ska jag göra? Det var en svår kamp. Jag var inte på väg att ge upp, men var verkligen trött på allting.

Jag har alltid tänkt så här om bön: Det måste vara en bön efter Guds hjärta. Jag kan inte säga: jag vill ha, jag vill ha... Gud gav sin son. Det är ju en uppmaning till oss att vi också ska ge våra liv för varandra. Det är något speciellt att jag kan be för andra människor fastän jag kämpar så mycket själv. Det är en hemlighet. Vi får naturligtvis be Jesus om hjälp för oss själva också. Men jag hade tänkt lite fel där. Det var lätt att be för andra, men jag tyckte att det var svårt att be för mig själv. Med tanke på vad Jesus gjort för oss, tyckte jag att jag inte hade rätt till att begära något för mig själv. Jag pratade om det där med en syster i församlingen, och sa: jag ber hela tiden. Men jag vet inte vad jag ska göra. Då sa hon: Ja men du ska kanske be för dig själv! Fråga Gud! Jag tyckte det lät fel. Det låter som om jag är egoistisk. Det känns så fel. Jag frågade: Kan man göra det? Javisst!

Jag gick hem den kvällen, och bad en mycket enkel bön. Jag bad: Jesus, ta bort det här! Om han hade sagt något, hade det nog varit: Du behövde bara be! Och nu har jag sovit gott sedan dess! Och det är inte bara sömnen, utan en livsglädje som har kommit tillbaka.

Jag är så tacksam för alla syskon som hjälper mig varje dag. Det viktigaste är Guds kärlek. Vi måste komma ihåg hur mycket han älskar oss. När man förstår hur stor Jesu kärlek är, allt han verkligen har gjort för oss och vad synden innebär, då blir allt förvandlat. Det är en gåva, att jag kan titta på ofrälsta människor och tänka: se, hur de kämpar! Om de bara hade Jesus, då skulle allting förändras för dem. Jag har en sådan längtan att andra ska få se det där. Tiden är mycket kort. Man ser runt om i världen krig och elände överallt. Allt som händer i Mellanöstern. Vi kommer att behöva varandra allt mer för varje dag. Det är så viktigt med Guds församling. Det var vad jag ville säga. Gud välsigne er alla! ■

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00 Månd & Onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet: <http://narradio.se/>

Imam i Filadelfiakyrkan:

- Islam är bara en lä

Text. Emanuel Johansson

Vad var det som hände denna mörka januarikväll i Filadelfiakyrkans 500-sal på Rörstrand? På podiet hade fyra fåtöljer ställts fram. En för pingstpastor Erik Andersson och tre för de speciellt inbjudna gästerna. – En historisk dag, förklarade pastorn som annonserade att kyrkan för första gången i sin historia nu välkomnade gäster från andra religioner. Jag var där den där kvällen och det är med sorg jag reflekterar över vad som ägde rum.

Den katolske biskopen **Anders Arborelius**, rabbinen för Stockholms synagoga **Ute Steyer** och imam **Awad Olwan** tog plats och välkomnades av församlingen.

Pingstpastorn inledde och sa bland annat att tanken om mötet hade uppstått ur det gemensamma sociala engagemanget för Stockholm och att man från den utgångspunkten kunde skapa ett *vi* trots olika religioner och tro.

Biskop Arborelius uttryckte att han kände sig trygg med tidigare erfarenheter av pingstkyrkans breda ekumenik. Ekumeniken, menade han, bidrog till

ökad acceptans för påven. Han tyckte också mötet var viktigt då religionerna kunde mötas i samförstånd, fred och försoning. Vidare menade han att det är viktigt att de religiösa leden kan ha en samfällad röst, och lyfte med det fram Interreligiösa rådet.

Rabbin Steyer, presenterade sin religion sakligt och utan några försök att omvända pingstvännerna åt ena eller andra hållet. Hon berättade lite om judarnas situation i Sverige och uttryckte sitt missnöje över samhällets åsiktskonsensus.

Imam Olwan däremot menade att det religionerna representerade på mötet i

Annonseringen inför mötet.

grunden var samma sak. Gud är en, sen får vi välja hur vi vill se honom, sa han. Islam är enligt honom bara en lättare religiös väg än judendom och kristendom. Men han gick ännu längre när han också uttalade att religionerna bara är politiska produkter och därför måste alla ta ansvar för sin religion.

Awad, som är imam i Fisksätra promoterade också projektet *Guds Hus*, ett fredsprojekt där protestanter, katoliker

Pingstpastor Erik Andersson, den katolske biskopen Anders Arborelius, rabbin Ute Steyer och imam Awad Olwan på plattformen i Filadelfiakyrkan i Stockholm.

ttare religiös väg

och muslimer samlas under samma tak. I det projektet har man enats om en gemensam värdegrund som bland annat uttrycker:

- Vi visar respekt för olikheterna i våra respektive trostraditioner och strävar inte efter att rekrytera medlemmar hos varandra.

Dokumentet fortsätter med något som liknar en gemensam trosbekännelse:

- Vi tror gemensamt:
på en enda Gud, skapare av himmel och jord
att Gud är barmhärtig, nåderik och kärleksfull
att varje människa har samma värde och rättigheter
att Gud kallar oss att älska vår medmänniska och värna allt liv.

Imamen gjorde också reklam för sin bok *En röd moské med vita knutar* som också kan kopplas till projektet i Fisksätra. Detta lyftes alltså fram i Filadelfiakyrkan, och även om pastorn skruvade lite på sig i fåtöljen bredvid, möttes budskapet av nickande och medhållande mötesdeltagare i den för övrigt fulla lokalen.

Detta möte ser jag som ytterligare en markör i en mycket allvarlig utveckling i svensk kristenhet. Ett möte som detta innebär oundvikligt att den kristna tron framställs som en religion bland andra religioner. Något som blir tydligt i exemplet från Fisksätra är att Jesus rationaliseras bort till förmån för gemenskap, fred och samförstånd.

Från perspektivet av det mest grundläggande i kristen tro uppstår en mängd frågor. Finns det försoning utan försonaren? Finns det frälsning utan frälsaren? Vad är meningen med en organisatorisk gemenskap om människor inte kommer tillrätta med sitt oförsonade hjärta och slaveriet under syndens makt? Vad innebär det att den kristna församlingens uppdrag att sprida evangelium förhandlas bort i en gemensam fredstraktat?

Som kristna borde vi söka svaren på dessa frågor i Bibeln. Det står i 2 Korin-

tierbrevet kapitel 5:

- Ty Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser, och han har anförtrott åt oss försoningens ord. Vi är alltså sändebud för Kristus. Det är Gud som förmanar genom oss. Vi ber å Kristi vägnar: låt försona er med Gud.

I 1 Korintierbrevet kapitel 15 heter det:

- Jag meddelade er det allra viktigaste, vad jag själv hade tagit emot, att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna.

Längre fram i samma kapitel skriver aposteln:

- Men om Kristus inte har uppstått, då är vår predikan meningslös och er tro meningslös.

Evangelium handlar alltså om Jesus. Det är dags att påminna om evangeliets suveränitet. Awad kanske har rätt i att religioner är politiska konstruktioner. Eller hellre mänskliga tankebyggnader uppkomma ur människans förståelse av att det finns något mer än det materiella. Men evangelium är något mycket större.

Gud har handlat! Gud steg ner! Gud blev människa! Gud öppnade vägen till gemenskap med sig! Allt detta gjorde Gud genom Jesus Kristus. Den ende. Det enda namnet. Den enda vägen. Utan Jesus har vi ingenting.

Det är uppenbart att Jesus inte passar in i ett religionsbygge där innehållet i tron läggs åt sidan. Som aposteln Petrus skriver är Jesus också för dagens byggningsmän en stötsten (1 Petr 2:7). Aposteln

Johannes skriver tydligt att:

- Så känner ni igen Guds Ande: varje ande som bekänner att Jesus är Kristus som kommit i köttet, den är från Gud, och varje ande som inte bekänner Jesus, den är inte från Gud. Detta är Antikrists ande, som ni har hört skulle komma och som redan nu finns i världen (1 Joh 4:2-3).

Att Pingstkyrkan agerar plattform för dessa krafter är fruktansvärt. I det profetiska perspektivet blir en interreligiös utveckling än mer skrämmande, då skriften talar om att just Antikrist skall ena världen

Imam Awad Olwan fick stort utrymme att framföra sitt budskap.

med religiösa medel (läs MR nr 2 2015, Interreligion på frammarsch).

Låt oss fly till Jesus! Låt oss hålla fast vid ett klart evangelium. Låt oss möta muslimer såväl som judar och katoliker med kärlek och respekt genom det enda vi har att komma med: Evangelium om Jesus! Våga proklamera budskapet i Stockholm idag: Jesus är Herre! ■

Bibelstudium av Jonathan

Endast det den helige Ande gör för att synliggöra Kristus i våra liv, kan bli något bestående.

Det jag ska säga nu är något väldigt allvarligt som Gud har lagt på mitt hjärta. Hop-
pas att den helige Ande får verka på våra liv. Jag blev så glad när en av våra yngre systrar i församlingen hade fått ett nytt möte med Jesus. Det visar sig i hela hennes uppträdande att hon vill vandra på den här vägen. Det var något från den helige Ande som hade börjat verka på hennes hjärta. Det gjorde mig väldigt inspirerad och jag fick nytt mod på vägen. Och då kom jag att tänka på det jag ska säga nu. Egentligen är det ingenting nytt. Du har säkert hört det många gånger förut. Men jag tror det är väldigt viktigt att vi hela tiden upprepar och är klara över detta och låter Guds helige Ande verka i våra liv. I oss själva klarar vi ingenting. Vi är helt beroende av den helige Ande i våra liv. Utan den helige Ande kan vi inte verka för Guds rike. Det jag gör av mig själv gör ingen nytta. Endast det den helige Ande gör för att synliggöra Kristus i våra liv, kan bli något bestående.

Jag vill börja med att läsa ur Galaterbrevet:

- Vad jag vill säga är detta: vandra i Anden, så kommer ni inte att göra vad köttet begär. Ty köttet söker det som är emot Anden och Anden söker det som är emot köttet. De två strider mot varandra för att hindra er att

göra det ni vill. Men om ni leds av Anden, står ni inte under lagen. Köttets gärningar är uppenbara: de är otukt, orenhet, lösaktighet, avgudadyrkan, svartkonst, fiendskap, kiv, avund, vredesutbrott, gräl, splittringar, villoläror, illvilja, fylleri, utsvävningar och annat sådant. Jag säger er i förväg vad jag redan har sagt: de som lever så skall inte ärva Guds rike.

Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning. Sådant är lagen inte emot. De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär. Om vi har liv genom Anden, låt oss då även följa Anden (Gal 5:16-25).

Det är viktigt att vi följer Anden. Att Andens liv får leva i oss. Vi ska se på en händelse i Gamla testamentet i 1 Samuelsboken 15:

- Samuel sade till Saul: "Det var mig HERREN sände att smörja dig till kung över sitt folk Israel. Hör nu HERRENS ord. Så säger HERREN Sebaot: Jag skall straffa Amalek för det han gjorde mot Israel, när han ställde sig i vägen för honom, då han drog upp ur Egypten. Drag ut och slå amalekiterna och utplåna allt de har. Skona dem inte utan döda både män och kvinnor, barn och spädbarn, nötboskap och får, kameler och åsnor (1 Sam 15:1-3)."

Saul får ett uppdrag av Herren. Han ska utplåna Amalek. Vem var den här Amalek? Amalekiterna var det första folket som gick emot Israels folk efter det att

de lämnat Egyptens land och var i öknen. Amalekiterna gick till angrepp mot Israel. Helt oprovocerat gick de till angrepp mot Guds folk i Refidim – källan vi läser om i 2 Moseboken, där Israels folk knorrade efter vatten. Mose slog på Horebs klippa, och så kommer det vatten. Platsen heter Refidim. Gud gjorde ett stort under med att öppna källan vi här talar om. Men där försökte amalekiterna driva bort Israel. Det Amalek gjorde, var en fruktansvärd styggelse i Guds ögon. Deras angrepp mot Israel var inte bara mot Israel, utan direkt mot Gud. Det kan vi läsa om i 5 Moseboken 25:

- Kom ihåg vad Amalek gjorde mot dig på vägen, när ni drog ut ur Egypten. Utan att frukta Gud gick han emot dig på vägen och slog din eftertrupp, alla de svaga som hade blivit efter, medan du var trött och utmattad. När därför HERREN, din Gud, har låtit dig få ro för alla dina fiender runt omkring i det land som HERREN, din Gud, ger dig till besittning som arvedel, då skall du utplåna minnet av Amalek under himlen. Glöm inte detta (5 Mos 25:17-19)!

Glöm inte detta! Gud såg ingenting gott i Amalek. Bara något ont som måste utplånas. Guds plan var att utrota detta folk, och det innebar faktiskt krig i många släktled. Amalek är en bild på köttet. En bild på vad vi har i oss själva. Vi som har tagit emot Jesus, vi har också kvar av den gamla naturen. Den ligger kvar i mitt inre. Om vi går tillbaka till berättelsen i 1 Samuelsboken, så kan vi läsa igen från tredje versen:

- Drag ut och slå amalekiterna och utplåna allt de har. Skona dem inte utan döda både män och kvinnor, barn och spädbarn, nötboskap och får, kameler och åsnor.

Saul kallade samman folket och inmönst-

eva i Anden!

Asprusten

rade dem i Telaim: 200 000 man fotfolk och dessutom 10 000 man från Juda. När Saul kom till Amaleks stad, ordnade han ett bakhåll i dalen. Han sade till keniterna: "Skilj er från amalekiterna och drag bort, så att jag inte utrotar er tillsammans med dem. Ni visade ju barmhärtighet mot alla Israels barn, när de drog ut ur Egypten."

Då skilde sig keniterna från amalekiterna. Sedan slog Saul amalekiterna från Havila ända fram emot Shur, som ligger öster om Egypten. Han tog Agag, Amaleks kung, levande till fånga och förgjorde allt folket med svärd.

Men Saul och folket skonade Agag och det bästa och det näst bästa av fåren, nötboskapen och lammen, kort sagt, allt som var av värde. Det ville de inte ge till spillo. All boskap däremot som var dålig och värdelös, gav de till spillo (1 Sam 15:3-9).

Allt som var av värde, sparade de. Jag sa att Amalek är en bild på köttet. Alltså det jag har i mig själv. När vi kommer till Gud är risken stor att vi gör samma misstag som Saul. Samuel kom tillbaka, och fick höra vad de hade gjort. Det var ju inte alls vad Gud hade sagt att de skulle göra. Vi kan läsa vidare längre fram i kapitlet:

- Saul svarade Samuel: "Jag har ju hört HERRENS röst och gått den väg som HERREN har anvisat mig. Jag har fört hit Agag, Amaleks kung, och gett amalekiterna till spillo. Men folket tog av bytet får och nötboskap, det bästa av det som skulle ges till spillo, för att offra det åt HERREN, din Gud, i Gilgal (1 Sam 15:20-21)."

De hade alltså tagit av det som hörde till köttet, alltså det världsliga. De hade tagit det för att offra det till Gud. Men Gud hade ingen glädje i deras offer. Vi kan komma till Gud med våra liv och säga: Här har du mitt liv. Det finns mycket gott

i mig, faktiskt. Jag har talang att spela, jag kanske kan sjunga bra. Jag kanske kan tala välformulerade ord. Jag har mycket gott som du säkert kan använda dig av, Gud! Men det finns ingenting gott i människan. Vi måste helt enkelt offra allt åt Gud – hela vårt liv.

oss själva, om vi har något bra, eller bara det där dåliga. När vi kommer till Jesus så kommer han att ta bort allt det där. Det enda han önskar att vi ska få uppleva, det är att bli korsfästa med Kristus.

När Gud ser oss så ser han inte dina och mina svagheter, han ser inte det vi

Jesus säger att den som älskar sitt liv, ska förlora det, men den som hatar sitt liv, ska få bevara det. Vi måste komma till den punkten att vi känner oss förkrossade, så att vi upplever att ingenting är värt något utom det att tjäna Jesus med våra liv.

Vi tänker oss en man – i hans liv finns övermod, kanske missbruk av olika slag. Kanske svartsjuka, orenhet. Vi förstår att allt det här hör till gamle Adam. Allt detta är ont i Herrens ögon. Vi är nog alla eniga om att det här vill inte Gud med våra liv. Vi tänker oss ännu en man och hans egenskaper: Stark vilja, intellekt. Han kanske är snäll och hjälpsam. Han har talang för olika saker. Det är ju väldigt bra om man har de här egenskaperna. Men om Gud ska få använda dig och mig, då spelar det ingen roll vad vi har i

kan åstadkomma i oss själva, han ser bara Kristus. Vi ska läsa från Galaterbrevet igen:

- Ty jag har genom lagen dött bort från lagen för att jag skall leva för Gud. Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig (Gal 2:19-20).

Amen. Jag är korsfäst med Kristus. Allt vad jag har i mig själv, är korsfäst med Kristus. Vi ska också läsa i Filipperbrevet:

- Men allt det som var en vinst för mig

räknar jag nu som förlust för Kristi skull. Ja, jag räknar allt som förlust, därför att jag har funnit det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. För hans skull har jag förlorat allt och räknar det som avskräde för att jag skall vinna Kristus och bli funnen i honom, inte med min egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med den som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron. Då känner jag Kristus och kraften från hans uppståndelse och delar hans lidanden genom att bli lik honom i en död med honom, i hoppet om att nå fram till uppståndelsen från de döda (Fil 3:7-11).

Här skriver Paulus att han räknar allt som förlust. Paulus var en som verkligen kunde berömma sig av vad han gjorde. Innan han blev kristen, var han en lärd man. Han hade säkert många gåvor. Och han gjorde mycket för Gud. Men han skrev: Allt räknar jag som förlust. Allt vad jag har. Det enda som gäller för mig, är att bli funnen i Honom. Inte med min egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan den som kommer genom tron på Jesus Kristus. Rättfärdigheten från Gud, genom tron.

Vi måste uppleva i våra liv att Gud inte kan använda vad vi har, det som vi i vårt naturliga liv är fyllda med. Det är som Gud sa till Saul: Utplåna allt. Allt som är i Amalek, är ont för Gud. Detsamma är det med vad som finns i köttet. Det finns inget gott i det. Det enda Gud kan använda är ett förkrossat hjärta, som upplever: Jag är ingenting! Jag har ingenting i mig själv. Jag måste lita helt på min skapare och Gud, på Jesus och vad han har gjort för mig. Vi måste uppleva att vårt själviska liv blir korsfäst med Kristus. För att Gud ska kunna använda dig, måste ditt jag mista sitt liv.

Vi kan läsa om det i Johannes evangelium.

- Den som älskar sitt liv förlorar det, och den som hatar sitt liv i den här världen, han skall bevara det och vinna evigt liv. Om någon vill tjäna mig, skall han följa mig, och där jag är kommer också min tjänare att vara. Om någon tjänar mig, skall min Fader ära honom (Joh 12:25-26).

Jesus säger att den som älskar sitt liv, ska förlora det, men den som hatar sitt liv, ska få bevara det. Vi måste komma till den punkten att vi känner oss förkrossade, så att vi upplever att ingenting är värt något utom det att tjäna Jesus med våra liv. Först när vi börjar lita på honom, att han kan göra något, då upplever vi verkligen sann, himmelsk glädje, att han är vår styrka.

Vi ser en underbar bild på vad det vill säga att kämpa mot köttet. Vi kan bara besegra det när vi har närkontakt med Gud. Här ser vi att Mose sträckte sina händer mot himlen. Det symboliserar att vi har kontakt med vår uppdragsgivare; att vi har kontakt med Jesus.

Vi får uppleva att han är vår glädje. Det är han som är vår frid. Jag behöver inte kämpa för att försöka åstadkomma något i mig själv. Jag får lita på Gud, och vad han har gjort för oss. Hela Romarbrevet talar mycket om det här:

- Ni däremot lever inte efter köttet utan efter Anden, eftersom Guds Ande bor i er. Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom. Men om Kristus bor i er, är visserligen kroppen död för syndens skull men Anden är liv för rättfärdighetens skull.

Och om hans Ande som uppväckte Jesus från de döda bor i er, då skall han som uppväckte Kristus från de döda göra också era dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i er. Vi har alltså skyldigheter, bröder, men inte mot vår onda natur, så att vi skall leva efter köttet. Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar skall ni leva. Ty alla som drivs av Guds Ande är

Guds söner.

Ni har inte fått slaveriets ande, så att ni på nytt skulle leva i fruktan. Nej, ni har fått barnskapets Ande, i vilken vi ropar: "Abba! Fader!" Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn. Men är vi barn är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, lika visst som vi lider med honom, för att också bli förhärjade med honom (Rom 8:9-17).

Vi är Guds barn. Vi har fått barnskapets Ande, i vilket vi ropar "Abba, Fader!" Allt vi har, har vi i Kristus. Och han är vår fader. Därför behöver vi inte sträva efter och försöka göra något gott i oss själva. Vi behöver inte försöka rättfärdiggöra oss själva. Han har redan gjort allt för oss. Det enda vi behöver göra, är tacka för det han har gjort.

Kampen mot Amalek var en ständig kamp för Israels barn. Hela tiden fick de kämpa mot det här folket. Detsamma är

det för oss. Vi kämpar mot köttet hela tiden. Men Gud arbetar med oss. Vi måste bara låta honom få spelrum; vi ska låta Anden få verka i våra liv. Då finns det inte plats för så mycket annat. Jag har många gånger tänkt på att vi har så lätt för att prioritera fel. Vi prioriterar det som inte alls har med Guds rike att göra; det som handlar om att bli fylld med Anden. Vi har så många projekt i våra liv hela tiden så att Anden inte ges utrymme att verka i oss. Om han inte får hela platsen, så går det inte. Men det han behöver, är hela ditt hjärta. Gud vill att när han ser på oss, ska han få se Kristus. Och det verket kan bara den helige Ande göra.

Vi ska läsa i 2 Moseboken igen. I kapitel 17 står om klippan Horeb igen. Och slaget mot Israels folk från Amalekiterna:

- Sedan kom Amalek och stred mot Israel i Refidim. Då sade Mose till Josua: "Välj ut manskap åt oss och drag ut i strid mot Amalek. I morgon skall jag ställa mig överst på höjden med Guds stav i handen."

Josua gjorde som Mose hade sagt till honom och stred mot Amalek. Men Mose, Aron och Hur steg upp överst på höjden.

Och så länge Mose höll upp sin hand hade Israel övertaget, men när han lät handen sjunka fick Amalek övertaget. När Moses händer blev tunga tog de därför en sten och lade under honom, och han satte sig på den. Sedan stödde Aron och Hur hans händer, en på var sida. Så hölls hans händer stadiga till dess solen gick ner.

Och Josua besegrade Amalek och hans folk med svärd (2 Mos 17:8-13).

Där ser vi en underbar bild på vad det vill säga att kämpa mot köttet. Vi kan bara besegra det när vi har närkontakt med Gud. Vi ser här att Mose sträckte sina händer mot himlen. Det symboliserar att vi har kontakt med vår uppdragsgivare; att vi har kontakt med Jesus. Det är det enda som gäller – att vi har den här direktkontakten med honom. Och jag tycker det är så underbart det som står här om Aron och Hur, som hjälpte till och lyfte upp hans händer när han blev trött. Det här är en så underbar bild på församlingen. Vad det vill säga att bröder och systrar kan hjälpa varandra på vägen. Vi kan stödja varandra. Om någon faller, får vi försöka resa upp honom. Vi får försöka stödja och hjälpa varandra. Det är något väldigt stort med detta, att vi har varandra. Men om du ska få seger över köttet, måste det vara en kontakt mellan dig och Jesus. Det måste helt enkelt vara något som binder ihop.

Vi brukar sjunga en sång, där det står

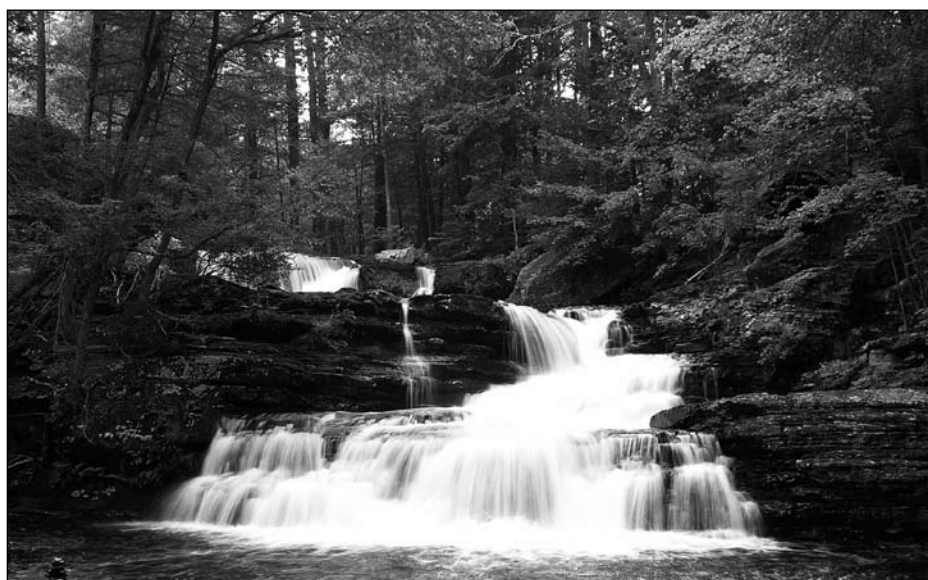
"Tömd på mig själv och fylld med Gud". Det är verkligen vad som gäller. Ska vi klara oss i den tid vi lever i, är det helt uppenbart att vi måste söka Jesus med våra liv. Vi måste få den helige Ande ännu mer i våra liv, så att vi inte gör något i oss själva. För det egna arbetet leder aldrig fram till något gott. Vi måste vara helt beroende av Jesus.

För en tid sedan var jag och några bröder ute på en skogsvandring. Då talade det här till mig. Vi gick på en väg, det var ganska tungt.

På ganska många platser fanns det källor där man kunde dricka vatten. Det var inte så nära, men det fanns utspritt i skogen. När man kom till en sån där källa, var det väldigt gott vatten. Det var friskt och man blev väldigt uppfriskad när man fick det här kalla, fina vattnet. När vi kom till källan, fyllde jag på tre flaskor med friskt vatten, och så gick vi vidare. Men allteftersom jag drack av det där vattnet, blev

det mer och mer ljummet, och efter en stund var det inte så uppfriskande längre. Det var gott, men inte jätteuppfriskande, som man helst ville ha det. Jag tänkte då på vårt liv med Jesus. Man måste hela tiden vara nära källan, för man kan inte leva på gamla upplevelser. Man har kanske haft en upplevelse för fem – tio år sedan och försöker leva på det. Men vi måste hela tiden vara vid källan, där man kan få nytt och friskt vatten, och vederkvickelse för själen. Annars blir vårt liv ljummet, och det kommer att märkas. Det är så viktigt att vi hela tiden är nära Jesus. I oss själva är vi inte så mycket – faktiskt ingenting. Vi är helt beroende av vad Jesus gör i våra liv. Därför är det så viktigt att vi inte försöker göra något i egen kraft. Vi måste bli uppfyllda av den helige Ande i våra liv. Jag upplever det starkt i mitt eget liv att jag måste få mera av det här livet som vi läser så mycket om i Bibeln. Det är helt avgörande för vårt liv, att vi är helt fyllda av Anden. ■

Men vi måste hela tiden vara vid källan, där man kan få nytt och friskt vatten, och vederkvickelse för själen. Annars blir vårt liv ljummet. Det är så viktigt att vi hela tiden är nära Jesus.

Herdens röst

- Guds Ords vittnesbörd i vår tid

Bibelstudium av Paulus Eliasson

Vi ska börja vårt studium med tre bibelord:

- Hur kär har jag inte din undervisning! Hela dagen begrundar jag den (Ps 119:97).

- Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet, för att gudsmänniskan skall bli fullt färdig, väl rustad för varje god gärning (2 Tim 3:16-17).

- Ty Guds ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och tränger igenom, så att det skiljer själ och ande, led och märg, och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar. Inget skapat är dolt för honom, utan allt ligger naket och uppenbart för hans ögon. Och inför honom måste vi stå till svars (Hebr 4:12-13).

Som vi har läst i dessa bibelställen, finns det en inställning som både Gamla testamentets profeter och Nya testamentets apostlar förväntar sig att vi ska ha till det som kallas för Skriften, Budet, Vittnesbördet eller det överlämnade Ordet; det vi kallar för Bibeln. Inställningen de menar att vi ska ha är att det är ett levande och kraftigt ord, som har kraft till att döma och skilja. Psalmisten säger också att vi ska älska detta ord.

När det gäller Bibelns ursprung, säger Paulus till Timoteus att hela Skriften är utandad av Gud – det vill säga att Gud är Ordets slutliga källa. I Petrus andra brev, säger aposteln att profetian i skriften blev given till människor som, drivna av den helige Ande, talade ord som givits dem av Gud.

Vi är en församling som har Guds Ord i centrum, och vi tror att hela Bibeln är

Guds oförfalskade ord. Om den alltså är Guds ord, och Gud är ofelbar, så är Bibeln också ofelbar i allt den påstår. Med det menar jag att allt den förkunnar, förmedlar och påstår är sanning.

Det påståendet är dessvärre inte okontroversiellt. Naturligtvis accepterar man inte denna tanke i ateistiska kretsar – men heller inte i alla kristna led är detta en självklarhet. Jag tänker då inte bara på liberalteologi, men det finns ett tanke-mönster som tränger längre och längre in bland evangeliskt kristna och, klassiskt sett, bibeltroende grupper. Ända sedan upplysningstiden har man på olika sätt och med hjälp av olika tolkningsmodeller, tagit steg bort ifrån tron på Bibeln som Guds ofelbara ord. Det har blivit en olycklig utveckling, därför att man har tagit steg tillbaka, samtidigt som bibelkritiker och liberalteologer tagit steg framåt.

Med mycket akademiskt kunnande i ryggsäcken, har bibelkritiker slagit med storsläggan, medan bibeltroende kristna dragit sig tillbaka. Man har fått en existentiell inställning till Skriften: ”När vi läser Bibeln, talar den till oss. Vi tror att den är Guds Ord”, och så vill vi inte argumentera mer omkring det...

Därför drar man sig ofta tillbaka ifrån den orädda förkunnelsen att Bibeln är Guds Ord, till stor skada för frimodigheten – och jag tror också att många har förlorat sin tro på Gud, därför att man inte har funnit svaren på sina frågor i de kristna leden.

Jag menar att vi har en fast grund att stå på, när vi säger att just dessa 66 böcker är ord som Gud har talat till oss och att just dessa 66 böcker också är ofelbara i allt de påstår.

Naturens vittnesbörd

Den första frågan vi måste ställa oss, är naturligtvis: *vad behöver vi Bibeln till?* Vi har nämligen en hel del andra vittnesbörd om Gud. Det första vi kan nämna, är skapelsen. Vi kan läsa vad aposteln Paulus säger i Romarbrevets första kapitel. Även om man inte tror att Bibeln är Guds ofelbara ord, så måste man i alla fall ta ställning till vad som står här:

- Det man kan veta om Gud är uppenbart bland dem, Gud har ju uppenbarat det för dem. Ända från världens skapelse ses och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur genom de verk som han har skapat. Därför är de utan ursäkt (Rom 1:19-20).

Paulus säger att Gud har gett oss ett vittnesbörd som ingen kan förneka, vare sig de har läst Guds heliga skrifter eller inte. Skapelsen vittnar om hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur.

Fördelen med denna uppenbarelsen av Gud, är att den är universell. Alla med sina fem sinnen i behåll kan säga: ”Jag har upplevt naturen. Jag har upplevt skapelsen.” Eller – för att dra det längre: varje människa som är medveten om sin egen existens måste kunna säga: ”Det är någon eller något som är orsaken till min existens.” Man talar ofta om *Det kosmologiska gudsbeviset*. Det handlar om att Guds existens kan förstås utifrån att universum måste ha en orsak.

Nackdelen med naturens vittnesbörd

är naturligtvis att det inte säger något annat om Guds karaktär än hans eviga väsen, hans osynliga egenskaper; hans eviga makt och gudomliga natur. Vi får en väldigt begränsad bild av Gud. Vi vet inte att han är treenig, vi vet inte att Gud är kärlek. Vi vet bara att Gud är mäktig, och att han vill skapa.

Samvetets vittnesbörd

Det andra vittnesbördet vi har om Gud, är samvetet. Vi kan förstå att det måste finnas en Gud som har lagt ner vissa egenskaper i oss. Vi har alla ett samvete, eller lite mera modernt uttryckt: ett moraliskt medvetande. Vi vet att över hela vår jord så finns det ingen som vid sina sinnens fulla bruk skulle påstå att det vore rätt att tortera ett barn för sitt nöjes skull. Paulus säger:

- Ty när hedningar som saknar lagen, av

samvetet kan mutas. Samvetet kan tystas ned genom sociala strukturer, eller att vi helt enkelt mutar det gång på gång. Det är som en livets vakthund. Går du tillräckligt många gånger förbi en vakthund, så kommer den så småningom att sluta skälla. Så är samvetet.

Israel

Vi har också landet Israels vittnesbörd. Jag är lite tveksam då jag säger det, för det är så nära förbundet med Skriften. Fördelen Israel har, är framförallt det som Romarbrevet 3 vers 2 säger, att de har fått Guds vittnesbörd:

- Guds ord har anförtratts åt dem (Rom 3:2).

Men sedan läser vi i nionde kapitlet:

- De är israeliter, de har barnskapet och härligheten, förbunden och lagen, tempel-

Ända sedan upplysningstiden har man på olika sätt och med hjälp av olika tolkningsmodeller, tagit steg bort ifrån tron på Bibeln som Guds ofelbara ord.

naturen gör vad lagen befäller, då är de sin egen lag, fastän de inte har lagen. De visar att det som lagen kräver är skrivet i deras hjärtan. Om det vittnar också deras samveten och, när de är tillsammans, deras tankar, som anklagar eller försvarar dem (Rom 2:14-15).

Det finns en hjärtats domare som anklagar eller försvarar vårt handlande. På ett grundläggande plan ger den oss ett vittnesbörd om Gud. ”Om jag har en anklagare i mitt bröst, så är det någon som har placerat den där.” Det måste finnas någon som är moralens utgångspunkt, och där leds man fram till Gud.

Fördelen med detta är att samvetet är universellt och inte har något att göra med skapelsen omkring oss, men är inneboende i oss. Nackdelen är naturligtvis att

gudstjänsten och löfena. De har fäderna, och från dem har Kristus kommit som människor, han som är över allting, Gud, prisad i evighet, amen (Rom 9:4-5).

Om vi ser bort från de sakerna som nämns här som har med Skriften att göra: lagen, förbunden, löfena, osv, så har de också fäderna, barnskapet, härligheten; alltså dessa ting som Gud handlade med Israel. ”Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham, medan han ännu var i Mesopotanien”, säger Stefanus i Apostlagärningarna. Det var alltså en gudsuppenbarelse för Abraham. Han blev stamfader för ett folk som Gud utvalde och handlade med. Här kan vi också nämna de övernaturliga ting Gud låter ske genom sitt folk Israel, som ett vittnesbörd om Guds existens. Gud har inte låtit sig vara utan vittnesbörd.

Jesus utstrålar Guds härlighet

För det fjärde måste vi nämna att Jesus är återspeglingsen av Guds härlighet. Det skulle man naturligtvis kunna ha många bibelstudier om, men jag nämner detta bara för att skapa en bild av vad vi har utanför Skriften som gudsuppenbarelser. Vi har Jesus Kristus, han som var Gud, inkarnerad i en människa. Den sanna gud-människan, som gick här på jorden, vittnade om och ägde Guds härlighet. ”Vet du inte att jag och Fadern är ett”, sa han.

Jesus är en fullkomlig uppenbarelse av Gud. Men samtidigt var han en tidsbegränsad uppenbarelse av Gud, därför att han var här på jorden i 33 år för ungefär 2000 år sedan. Om vi inte hade haft Bibeln att hänvisa till, hade berättelsen om Jesus antagligen dött ut. Om vi inte haft lärjungarna som gick ut och förkunnade Ordet, hade det kanske blivit en Israelisk sekt som hade kunnat bevara förkunnelsen en viss tid, men sedan hade det runnit

ut i sanden. Och hur härligt och fantastiskt Jesu försoningsverk än är, hade det troligtvis aldrig nått till oss idag.

Andra vittnesbörd

Det finns också något vi kan kalla för uppenbarelse. Vi vet att Gud många gånger och på många sätt har talat till profeterna. Han har alltså uppenbarat sig. Han har talat till människor genom profetia. Gud har i historien talat direkt till människor, som till Mose, som en man talar till en annan man. Det finns människor genom historien, också idag, kanske bland oss, som Gud har talat till direkt. Gud talar också idag.

Aposteln Paulus ber att församlingen ska få en uppenbarelsens Ande till kunskap om honom. Det är vad vi behöver. Bakom uppenbarelsen har vi naturligtvis den helige Ande som är verksam i en människas liv, så att hon blir född på nytt. Det är ett vittnesbörd vi bär inom oss som handlar om frälsningsvissheten genom Anden.

Vi skulle kunna räkna upp mycket mer, men jag ska bara lägga till en sista punkt. Det är församlingen, eftersom församlingen är fullheten av honom som uppfyller allt i alla. Och tanken om församlingen är att den ska vara en gudsuppenbarelse i tiden. Vi är sändebud å Kristi vägnar. Gud själv uppmanar genom oss: ”Låt försona er med Gud”.

Församlingen ska vara den direkta kanalen för evangeliet; Gud talar genom sin församling till människor.

Ordet och törnbusken

Trots dessa andra vittnesbörd behöver vi Guds Ord. Utan Guds ofelbara ord, blir vår tro bara människotankar. I Bibeln finns ett ”samflöde” mellan det människor har sagt och det Gud har sagt; precis som du möter törnbusken som växte upp i öknen, och hade funnits där hela tiden. Men en dag föll Guds eld på törnbusken, och då sker det något himmelskt. Törnbusken som Gud har låtit växa upp ur jorden står där på platsen, men Gud kan använda den, därför att han låter sin eld beröra den.

När Mose kommer dit, så säger Gud: ”Ta av dig skorna från fötterna, för platsen du står på är helig mark.” Detta är Bibelns böcker. Människor, uppväxta här på jorden, berörda av helig eld, talade det Gud ingav dem att tala. Resultatet blir att när vi närmar oss detta Ord, får vi ta av oss skorna från våra fötter, för vi står på helig mark.

Det är en vanlig törnbuske. När de frågade Amos om han var profet, sa han: ”Jag är en boskapsherde som lever av mullbärsfikon (Amos 7:14).” Paulus var en tältmakare. Petrus var en fiskare. Gud utväljer karaktärer, allt från kungar och präster, till fiskare och herdar – för att bli den törnbuske som, berörda av Guds eld, kan tala till människor i denna tid.

Skriften ger kunskap om Gud

Vad behöver vi då Skriften till? Låt mig ta några exempel. Vi går till Romarbrevets andra kapitel. Där står det:

- ...ty Gud är inte partisk (Rom 2:11).

Kunde vi få veta att Gud inte är partisk genom skapelsens vittnesbörd, genom samvetets vittnesbörd, genom Israels vittnesbörd? Antagligen inte. Vi behöver en uppenbarelse som talar om för oss att Gud inte är partisk.

”För att möta hjärtats rop behöver vi en skrift som är ofelbar, ett tilltal direkt ifrån Gud. Inte människors tankar. Det är av väldigt lite intresse vad en kung för 3000 år sedan sa, men jag bryr mig väldigt mycket om vad den helige Ande talade genom kung David. Det har relevans!”

Vi går till nästa kapitel:

- Nej, aldrig! Låt det stå fast att Gud är sann och varje människa en lögnare (Rom 3:4).

Hade vi vetat genom skapelsens uppenbarelse att Gud är sann? Nej, vi måste få en uppenbarelse som undervisar oss och ger oss kunskap om Gud.

I det åttonde kapitlet läser vi:

- Vem kan anklaga Guds utvalda? Gud är den som frikänner (Rom 8:33).

En frikännande Gud. Hade vi känt honom utan Skriftens uppenbarelse? Nej. Kanske för några lärjungar i Israel, runt år 30, som såg Jesus uppstånd, och blev uppståndelsevittnen. De hade känt det. Men hade vi i vår tid känt den Gud som frikänner?

I kapitel nio läser vi:

- Vad skall vi då säga? Att Gud är orättfärdig? Naturligtvis inte (Rom 9:14)!

Vi har en rättfärdig Gud. Vi behöver Skriften för att få kunskap om vem Gud är.

Vi behöver för det första Guds Ord för kunskap om Gud. Vi möter genom hela Skriften, ända från början, en skapande Gud, en uppenbarande Gud, en älskande Gud. Gud inblåste sin livsande i människans näsa, vi möter en Gud som vill ha gemenskap. Genom bibelhistorien får vi lära oss vem Gud är. Varför är det viktigt? Jo, för att Gud önskar tillbedjare som ska tillbedja honom i ande och sanning. Anden får vi nedlagd i våra liv då vi blir födda på nytt. Men sanningen, den möter vi i Skriften. Han önskar tillbedjare som ska tillbedja honom för det han är.

Jag har upplevt det så många gånger, då jag har försökt dyka ned i Guds karaktär, att tillbedjan väcks upp ur kunskapen om vem Gud är. Man ser i Skriften att han är fullkomlig i kärlek, fullkomlig i nåd, fullkomlig i kraft, fullkomlig i barmhärtighet...

Skriften bevarar evangeliet

I Galaterbrevet, direkt efter sin inledande hälsning, kommer Paulus med ett bekymmer:

- Jag är förvånad över att ni så hastigt avfaller från honom som har kallat er genom Kristi nåd och vänder er till ett annat evangelium (Gal 1:6).

Problemet var, säger aposteln, att den här församlingen, trots att de hade hört evangeliet förkunnat genom aposteln, nu började vända sig bort till ett annat evangelium. Vad berodde det på? Jo,

Det som är intressant, är vad Gud har att förmedla, han har ju framtiden i sin hand. Han har också talat till sitt folk om vad som ska ske i framtiden, med den avsikten att vi inte ska förlora besinningen eller tappa modet.

man hade ingen mät punkt så att man kunde testa äktheten i förkunnelsen. När en förkunnelse kom dit, kunde man inte testa det som förkunnades mot en ofelbar grund. Man valde det som lät bäst, och avföll till ett annat evangelium.

Aposteln säger sedan:

- Det vi redan har sagt säger jag nu än en gång: om någon predikar evangelium för er i strid med vad ni har tagit emot, så skall han vara under förbannelse (Gal 1:9).

Nu har det gått två tusen år sedan dess. Frågan är: har vi samma evangelium idag, som man förkunnade på Bibelns tid? Förkunnar vi samma evangelium idag, som Petrus förkunnade på pingstdagen? Som Paulus förkunnade i Aten? Som förkunnades för församlingen i Korint? Det kan vi kontrollera. Vi kan nämligen slå upp Bibeln och läsa:

- Jag meddelade er det allra viktigaste, vad jag själv hade tagit emot, att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna (1 Kor 15:3).

Är detta vad Maranata förkunnar idag?

- ...att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna, och att han visade sig för Kefas och sedan för de tolv (1 Kor 15:4-5).

Vårt evangelium är bevarat, pris ske Gud! Vi hade varit en "Galaterförsamling" i kubik, det kan jag försäkra dig, om evangelium bara hade gått från mun till mun, från mänsklig tanke till mänsklig tanke, där det inte finns något ofelbart och utan en kontrollerbar sanning som vi kan hänvisa till. Utan ett "Så säger Herren" hade evangeliet försvunnit.

Men vi har en källa att gå tillbaka till, och vi kan säga att vi bygger på apostlarnas och profeternas grund. Om vi bygger fel är en annan sak, men vi bygger på apostlarnas och profeternas grund – nämligen Skriften.

Petrus säger såhär:

- Jag vet att jag plötsligt skall lägga av mitt tält. Det har vår Herre Jesus Kristus visat mig. Men jag vill göra det jag kan för att ni

Församlingen är kallad till att bevara Guds Ord och inte låta liberalteologer, politiker, sociala och kulturella krafter komma med sina smutsiga fingrar.

också efter min bortgång alltid skall kunna minnas detta (2 Petr 1:14-15).

Aposteln har en önskan om att evangeliet ska bli bevarat. Han vill att församlingen ska kunna gå tillbaka och säga: Här står det skrivet. Här har Gud talat. Och det är slutet på varje diskussion.

Guds Ord – en spegel

Det är först i mötet med det sanna gudsdordet som man möter sig själv. Bibeln talar om att man får se sig själv och hjärtat kan äntligen få ro, när man möter Guds Ord. Man får uppleva ”vattnets bad i kraft av Ordet”. Den som vänder tillbaka till detta ord blir helgad, genom att Skriften, i för-
ening med den helige Ande, är verksamt i en människas liv och möter själens rop. Så många gånger man har upplevt: Herre Gud, jag klarar det inte längre! Jag orkar inte med det här! Men så får man vända tillbaka till Guds Ord och uppleva att där får själen ro och vila. För att möta hjärtats rop behöver vi en skrift som är ofelbar, ett tilltal direkt ifrån Gud. Inte människors tankar. Det är av väldigt lite

intresse vad en kung för 3000 år sedan sa, men jag bryr mig väldigt mycket om vad den helige Ande talade genom kung David. Det har relevans!

Guds Ord och löfterna

En dag i höstas var jag på väg hem från jobbet, och såg höstprakten och tänkte: nu dör skapelsen. Så tänkte jag på att det finns ett löfte att skapelsen ska få uppleva en sabbatsvila. I Bibeln sägs det att skapelsen längtar efter Guds barns förlossning. Det fyllde mig med en sådan glädje. Det hade också regnat, och när jag tittade upp mot skyn, såg jag regnbågen. Det var fantastiskt vackert. Jag tänkte på att Gud gav sitt löfte till Noa. Ett evigt löfte om att denna värld inte ska gå under genom vatten någonsin mer. Om någon annan kört denna väg, så hade den personen inte haft samma perspektiv. Kanske hade man tänkt på döden. Kanske hade man sett den vackra regnbågen. Men löftesperspektivet får man bara genom en djupdykning i Guds Ord.

I min Bibel har jag skrivit ett litet ”L” i kanten vid varje löfte jag hittat. Min Bibel är full av L! ”Jag ska vara med er alla dagar intill tidens ände.” ”Den som åkallar Herrens namn ska bli frälst.” Så många löften! Jag hade inte känt till dem, om jag inte hade fått Guds ofelbara Ord. Om det inte varit helt säkert, hade jag inte kunnat lita på det.

Jag har fått löften, som jag kan hänvisa till i mitt böneliv. ”Käre Gud, allt är så hopplöst – men du har lovat att vara med mig! Därför kan jag åkalla ditt namn i denna situation. Gud, hjälp mig!” Jag märker också när vi ber tillsammans i våra bönemöten, att en stor del av vår bön är direkta eller indirekta bibelcitater. Jag tackar dig Gud för att – och så kommer ett bibelcitat. Det är löfte på löfte som vi påminner Gud om. ”Gud, jag vet att du har lovat att snart komma tillbaka.” ”Gud, du har lovat att den som kommer till dig, ska du sannerligen inte kasta ut.” Vilken rikedom för bönelivet att ha Guds Ord och löften!

Profetiska ord

Vi har också profetierna i Guds Ord. De är uppenbarelser av det som ska komma. Vi har Johannes uppenbarelse. Vi har också Jesu apokalyptiska tal i Matteus och Lukas evangelium, där han talar om vad som ska hända. Vad som skulle hända dem inom en snar framtid, och vad som ska hända oss inom en snar framtid. Vi har Paulus undervisning i Tessonikerbrevet, och vi har Petrus undervisning, där han talar om att vi väntar på en ny himmel och en ny jord, där rättfärdighet bor.

För att känna framtiden behöver vi ett ofelbart ord. Annars blir det bara analyser. Hemma i bokhyllan har jag några böcker med ekonomiska och sociala analyser om vad människor tänker ska hända i framtiden. Det är intressant att läsa, men det blir ganska snabbt inaktuellt och ointressant. Häromdagen läste jag i en rad tidningar om en film som kom ut på 80-talet, där man hade en analys av hur man då trodde att år 2015 skulle se ut. Man kontrollerade: ”Vad var rätt, vad var fel?” Helt ointressant, eftersom det bara var människotankar. Det som är intressant, är vad Gud har att förmedla, han har ju framtiden i sin hand. Han har också talat till sitt folk om vad som ska ske i framtiden, med den avsikten att vi

inte ska förlora besinningen eller tappa modet.

För att vi ska vaka, och ha det himmelska perspektivet på framtiden, så måste vi känna till vad Guds Ord säger. Framtiden lär vi känna genom Guds ofelbara ord.

Andens svärd

I Efesierbrevet kapitel sex finns ett mycket välkänt sammanhang om att ta på sig hela Guds vapenrustning. Vi läser i avslutningen av sammanhanget:

- Tag emot frälsningens hjälm och Andens svärd som är Guds ord (Ef 6:10-18).

Här säger aposteln att "Andens svärd är Guds Ord". Den övriga utrustningen som nämns är försvar, men här handlar det om attackvapen, och då behöver man Anden, och Andens svärd. Vad betyder det? Jo, Anden kan överbevisa världen om synd, rättfärdighet och dom, säger Jesus. Hur gör den det? Den gör det genom att den är verksam i vår tid. Den talar till människor, uppenbarar för människor. Men den helige Ande behöver ett svärd, ett skarpt svärd.

Jag mötte en person som sa: "Jag läste Nietzsche, och jag tänkte: så hopplöst kan det inte vara, och det fick mig att börja söka Gud." Då tänkte jag att där fick Anden användning för märkliga saker! Att Anden kan få användning för Nietzsche, det var underligt! Men ateistiska filosofer är inte ett skarpt svärd för Anden. Någon annan säger: "Jag gick och tänkte på naturen, då fick jag uppenbart för mig..." Anden talade genom naturen... Det är heller inte ett skarpt svärd, men jag tror att Anden kan använda många olika ting. Men själva svärdet, det är Ordet. Det skarpa, tveeggade svärdet, som tränger igenom, så att det till och med kan åtskilja själ och ande, märg och ben.

Skriften är helt klart ett mäktigt vapen i Guds tjänst.

Fåren och herdens röst

Till den som har tagit emot den helige Ande säger Jesus: "Mina får hör min röst." När du och jag hör Guds Ord, då hör vi herden som talar till oss. Vad beror det på? Jo, han har lagt ner sin Ande, som säger "amen" till Orden som herden talar.

En del säger: "Jag har läst Bibeln en massa gånger; den säger mig ingenting, den är helt ointressant!" Men är du inte får, så hör du inte herden!

Det finns en tjänst för Guds Ord som handlar om tukt och vägledning för församlingen. Vi läste i Hebréerbrevet om att det tränger igenom och åtskiljer själ och ande, märg och ben, och är en domare över hjärtats uppsåt och tankar. Det är alltså inte församlingen som dömer Ordet. Det är inte församlingen som har bestämt vad som är Guds ord. Populärt säger man att "vid det och det konciliet bestämde man att de här 66 böckerna är Guds Ord". Hör du det nånstans, så protester! Det är helt enkelt inte sant! Församlingen, kyrkan eller något koncilium har aldrig bestämt vad som är Guds Ord! De har i bästa fall erkänt vad som är Guds Ord. De har accepterat det som Guds Ord, men aldrig någonsin bestämt att det är Guds Ord. Församlingen har hört herdens röst – och har sagt ja till den.

Gudsordet dömer och rannsakar oss, och kan också döma församlingen. Församlingen i Efesus, som hade förlorat den första kärleken fick veta detta genom ett gudsord. Det var Guds Ord som dömde

Det finns ett mål för ordet, och det är att vi ska bli fullt färdiga, och nå till Kristi fullhet, den som Gud talar om i Efesierbrevet. Medlet till att vi ska nå dit, det är Guds Ord, Andens svärd som verkar i församlingen. Det är Guds Ords tjänst i och för församlingen. Om hedningen har samvetet som försvarar och fördömer, så har vi ett mycket skarpare svärd som försvarar eller dömer oss.

Församlingens kallelse

I Kolosserbrevet 3 läser vi uppmaningar till församlingen. Vi får spegla oss i detta Ord:

- Ha fördrag med varandra och förlåt varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom Herren har förlåtit er skall ni förlåta varandra. Över allt detta skall ni klä er i kärleken, som binder samman till en fullkomlig enhet. Låt Kristi frid regera i era hjärtan, den frid som ni blev kallade till i en enda kropp, och var tacksamma. Låt Kristi ord rikligt bo hos er med all sin vishet. Undervisa och förmana varandra med psalmer, hymner och andliga sånger och sjung med

Vi är kallade att lyda Guds Ord, därför att tron på Guds Ord och lydnaden till Guds Ord kommer att ge församlingen seger i denna tid.

församlingen i Laodicea. Guds Ord kan också uppmuntra en församling; som församlingen i Smyrna och den i Filadelfia.

Det är Guds Ords tjänst; till uppbyggelse, upprättelse, förmaning, tillrättvisning. Och allt detta skall leda fram till ett mål! Vi läser i andra brevet till Timoteus igen: "Hela Skriften är utandad av Gud...". Den är alltså Guds ofelbara Ord, det kommer ifrån Guds väsen. "...och nyttig till undervisning..." Det är för att lära oss. "...till bestraffning..." Det är för att tukta oss. "...till upprättelse..." Det är för den som har fallit. "...och till fostran i rättfärdighet..." Det är för den som håller på att växa. "...för att gudsmänniskan skall bli fullt färdig, väl rustad för varje god gärning (2 Tim 3:16-17)."

tacksamhet Guds lov i era hjärtan. Och allt vad ni gör i ord eller handling, gör det i Herren Jesu namn och tacka Gud, Fadern, genom honom (Kol 3:13-17).

Låt Kristi Ord rikligen bo ibland er! Det är tjänsten som församlingen har. Att vara en plats där Kristi Ord rikligen bor. Det är inte en fattigdom, men en rikedom inför Gud. Bibeln säger i Ordspråksboken att utan uppenbarelse blir folket tygellöst (Ords 29:18), det blir som en häst utan betsel, som far hit eller dit. Men med styrningen från Guds Ord; med profetian som sätter tyglar på folket, kan vi hålla en rak kurs mot det Gud har tänkt om oss; nämligen att vi ska bli gudsmänniskor, fullt skickade till varje god gärning.

forst sid 30

Problemet "Apokryferna" åter igen på tapeten

Text: Stig Andreasson

Efter utgivningen av Bibel 2000, som också innehöll de s.k. "Apokryfiska böckerna", aktualiserades dessa

böcker, som tidigare inte funnits med i våra vanliga bibelutgåvor. Somliga påstod att en hel och fullständig Bibel måste absolut innehålla "Apokryferna". Midnattsropet publicerade då flera artiklar som visade att det är en markant skillnad på Bibelns kanoniska böcker och Apokryferna. Den Katolska kyrkan kallar Apokryferna för "de deuterokanoniska böckerna" (den andra samlingen kanoniska böcker) och har plockat in dem lite här och där i Gamla testamentet som en naturlig del av bibeltexten. Det växande intresset för den Katolska kyrkan i vårt land har på nytt aktualiserat frågan om Apokryfernas legitima plats i Bibeln. Flera kristna skribenter förhållar sig nu Apokryferna och påstår att det är Martin Luthers fel att de blev uteslagna ur de protestantiska bibelutgåvorna. I detta nummer av Midnattsropet låter vi en f.d. katolsk präst, Richard Bennet, förklara sin syn på saken. För övrigt skall vi här bara ta med några få historiska fakta samt ställa några enkla frågor till dem som idag betraktar Apokryferna som en trovärdig och nödvändig del av Bibeln.

Apokryfernas ursprung

De flesta av dem blev skrivna under den 400 år långa period som ligger mellan Gamla och Nya testamentet. Redan före Kristus utförde således ett sjuttioårigt judiska lärde från Alexandria en översättning av Gamla testamentets böcker till grekiska. Den fick namnet "Septuaginta". Från början verkar det inte som om några apokryfiska böcker var med där, men de blev introducerade i senare utgåvor. Den

kände pastorn Samuel Vila skrev i boken "Till kristendomens källor" följande: "Septuaginta-översättningen var ingenting annat än ett mänskligt företag vars mål var att göra hebreernas historiska och religiösa skrifter tillgängliga på det grekiska språket, utan någon tanke på att ge dem någon speciell auktoritet. Den svenske Teologen Seth Erlandsson är av samma mening och skriver: "De lärde i Alexandria hade knappast till avsikt att utvidga Gamla testamentes kanon. Man menade ju att Guds direkta uppenbarelse var avslutad i och med siste skriftprofeten Malaki." Judarnas egen store historiker Flavius Josefus bekräftar detta mycket starkt.

Den första hela Bibelöversättning som innehöll Apokryferna

Av allt att döma var det Hieronymus, även kallad Jerome, som översatte både Gamla och Nya testamentet till latin (den s.k. Vulgata-bibeln) och då även tog med en del apokryfiska böcker. Detta skedde därför att han i huvudsak följde Septuaginta-översättningen. Men även han menade att mycket i apokryferna var rena legender som saknade sanningsunderlag. Varför han ändå tog med Apokryferna förklarar Seth Erlandsson kort och enkelt. Efter att ha påvisat att de tidigare kyrkofäderna endast ville använda de skrifter som hörde till hebreernas kanon konkluderar han: "Andra, exempelvis Augustinus, menade att också annan judisk litteratur från Alexandria kunde användas i kyrkan. Därför blev Hieronymus mot sin vilja nödsakad att översätta också de apokryfiska böckerna till latin". Ja, det påstås även att från ledande håll i den dåtida Rikskyrkan blev Hieronymus beordrad att ta med Apokryferna.

Tridentinska mötets fatala beslut

Strax efter reformationens genombrott i Europa behövde den Katolska kyrkan motargument till reformatörernas bibliska förkunnelse. Sådana argument kunde man finna i de Apokryfiska böckerna. På kyrkomötet i Trident 1546 blev det därför bestämt att härnäst skulle inte hebreisk och grekisk grundtext vara grundvalen för kyrkans lära men uteslutande den latinska Vulgata-översättningen, som ju också innehöll de apokryfiska böckerna. Kyrkomötet uttalade också en förbannelse över alla som inte godtog även dessa böcker som Guds inspirerade ord. Den förbannelsen drabbade faktiskt också bibelöversättaren Hieronymus själv. Som nämnt var han inte alls övertygad om att Apokryferna var gudomligt inspirerade. En av våra stora förkämpar för bibeltron, David Hedegård skrev på sin tid: "I Gamla testamentets apokryfer finns villfarelser, och på somliga av dem har den Katolska kyrkan, som jämställer dem med de kanoniska, byggt flera av sina villoläror."

Vad gjorde egentligen Luther?

Han menade faktiskt precis detsamma som Hieronymus, nämligen att det var en markant skillnad på de kanoniska och de apokryfiska böckerna. De sistnämnda hörde inte hemma bland de heliga skrifterna. Men eftersom de delvis kunde utgöra nyttig läsning därför att de innehöll en del historiska upplysningar, satte han in dem som ett tillägg eller bihang till Gamla Testamentet. Katolska kyrkan anklagar Luther för att han tog bort Apokryferna ur Bibeln. Men det gjorde han ju egentligen inte. Vi kanske tycker att han borde ha gjort det. Men han gjorde i alla händelser en markant skillnad på

Apokryferna och de ursprungliga gammaltestamentliga texterna. Då Bibel 2000 kom ut i vårt land påstod Bibelsällskapet att Luther hade gjort något helt annat än det som Katolska kyrkan anklagar honom för. Han påstås ha upptäckt att det var några böcker som fattades i hebréernas bibel. Det var Apokryferna som fattades. Han fick dem därför med som tillägg till Gamla testamentet. Inte heller detta är historiskt riktigt. Luther hade ju växt upp i den Katolska kyrkans sköte och kände naturligtvis till Vulgata och Apokryferna. Han kan knappast ha menat att det var några böcker som fattades i judarnas kanon. Han ansåg ju att Apokryferna egentligen inte hörde hemma där.

Kan du verkligen tro dessa apokryfiska utsagor?

1. Att en insamling av pengar till ett soningsoffer i förening med bön för de döda kan befria dem från deras synder? Detta sägs i Andra Mackabeerboken vara

en from och gudfruktig tanke.

2. Att Daniel under sin vistelse i Babylon dödade en drake, alltså ett fabeldjur, som babylonerna tillbad, genom att kasta en kaka av tjära, talg och hår i gapet på honom, vilket gjorde att draken sprack? Det kan du läsa i "Tillägget till Daniels bok".

3. Att Herrens ängel tog profeten Habakkuk i håret och i susande fart förde honom till Babel för att ge mat till Daniel i lejongropen? Detta sägs också i samma tillägg till Danielsboken.

4. Att ett medel mot onda andar är att lägga lever och hjärta av en fisk på glödande kol. Då driver fisklukten bort den onde anden. I Tobits bok står det tydligt att så skedde.

Den Katolska kyrkans anatema (förbannelse) över alla dem som inte godtar Apokryferna som Guds inspirerade Ord står alltjämt vid makt. Den gäller alltså både konservativa judar och alla evangeliska kristna som gör skäl för det

namnet. Därför måste vi ställa en sista allvarlig fråga.

Bör vi frukta detta påvliga anatema?

Ingalunda. Guds Ord säger: "Förbannelse utan orsak har ingen verkan" (Ords 26:2 Seconds översättning). Enligt judiska lärda kan betydelsen möjligen vara ännu starkare. "Grundlös förbannelse faller tillbaka på den som uttalat den", står det i Zadok Khans Bibel. Vore jag i påvens kläder skulle jag alltså ha större orsak att frukta för följderna av den gamla förbannelsen från 1500-talet än jag har som evangelisk kristen. För vår del är valet gjort. Vi är överbevisade om att vår Bibel med dess 66 böcker innehåller den tro som en gång för alla överlämnats åt de heliga. Vi glömmer inte vad Bibeln själv säger: "Lägg ingenting till Hans Ord!" ■

En före detta katolsk präst berättar fritt ur hjärtat

- Varför jag inte tror att de Apokryfiska böckerna hör hemma i Bibeln.

Utdrag ur vittnesbörd av Richard Bennett från boken
Far from Rome near to God, översatt av Stig Andreasson

Jag är infödd irländare och växte upp i en familj där vi var åtta barn. Min barndom var lycklig och problemfri. Min far var officer i den irländska armén. Då jag var nio år blev han pensionerad. Min mor talade ofta om Jesus medan hon sydde, diskade eller rökte en cigarett. Nästan varje kväll böjde vi alla knä i salongen och reciterade böner efter våra radband. Aldrig skulle det falla oss in att försumma mässan en enda söndag. I Jesuit - skolan fick jag noga plugga in innehållet i den katolska katekesen.

Vid 18 års ålder flyttade jag hemifrån för att ansluta mig till Dominikanernas klosterorden, där jag studerade teologi,

filosofi och bibeltexter från katolsk synvinkel. Vid 25 års ålder blev jag prästvigd och utsänd som missionär till Trinidad i Västindien. Jag började studera Bibeln allt ivrigare och genomlevde flera års inre kamp på grund av att jag upptäckte motsättningar mellan Kyrkans lära och bibelordet. Vid 48 års ålder fick jag ett verkligt möte med Jesus Kristus och blev född på nytt. Amerikanska evangeliska troende blev mig till stor hjälp och bland dem mötte jag också Lynn, min blivande hustru och medhjälpare i kampen för evangelium.

Under många år spelade kyrkans många traditioner och innehållet i de Apokryfiska böckerna en stor roll i

mitt trosliv. Det vill jag förklara lite närmare.

En särskild vers i de Apokryfiska böckerna påverkade mig redan i barndomen.

Det var orden i Andra Mackabeerboken 12:46:

forts nästa sida

- Det är en helig och gudfruktig tanke att be för de avlidna så att de må frälsas från sina synder.

Redan vid 8 års ålder lärde jag denna vers utantill. Den stod också i katekesen som vi studerade i skolan. Varje år i november månad på "De dödas dag" praktiserade jag dessa ord. Jesuiterna, som var skolans ansvariga ledare, lärde att om vi besökte olika kyrkor den dagen kunde vi be för själarna i skärselden. Om vi för varje enskild själ bad sex "Fader Vår", sex "Ave Maria" och sex "Ära vare Fadern" blev den personen befriad från skärselden. En gång på "De dödas dag" gick jag ut och in i kyrkan i vårt kvarter och läste dessa böner 47 gånger och trodde då att jag befriat 47 själar från skärselden.

Jag upptäckte senare att Apokryferna var som ett minerat område.

Det var farligt att ge sig in där. Man blev påverkad i fel riktning. Jag uppmuntrades i mina ansträngningar att behaga Gud genom sådana ord som "Allmosor räddar från döden och sonar varje synd" i Tobits bok. Med tiden förstod jag att Apokryferna faktiskt innehåller en massa ren vidskepelse, fabler och villoläror, men det tog lång tid för mig att förstå detta. Dessutom upptäckte jag att de som författat Apokryferna långt ifrån alltid betraktade sig själva som inspirerade av Gud. I andra Mackabeerboken 15:58 skriver författaren:

- Här vill också jag avsluta min framställning. Är den välskriven och skickligt disponerad, är detta vad jag önskade, är den däremot slätstruken och medelmåttig, var det allt jag kunde åstadkomma. Att sätta in Apokryferna i Bibeln var

som att blanda gift i det rena källvattenet.

Av flera orsaker kan jag idag inte godta Apokryferna som Guds inspirerade Ord.

För det första så citerar varken Jesus eller apostlarna någon apokryfisk skrift. Så gott som alla Gamla testamentets kanoniska böcker citeras däremot i Nya testamentet.

Vidare säger aposteln Paulus om Israels barn att "Herrens Ord har anförtratts åt dem" (Rom 3:3). De har aldrig accepterat några andra böcker i Gamla testamentet än de kanoniska. Deras välkände historiker Flavius Josefus, som levde under det första århundradet efter Kristus, bekräftar detta mycket starkt.

De tidiga kyrkofäderna och kyrkomötena intar ingen positiv hållning till Apokryferna. Det är först kyrkofadern Augustinus som har en annan uppfattning. I vilken grad han godtog Apokryferna är emellertid oklart. Han hör inte heller till de tidiga fäderna. Han levde mellan 354 och 430. Först det provinsiella kyrkomötet i Kartago år 397 öppnade för apokryferna. Men det var den urkristna församlingen som blev betrodd med Guds Ord och apostlarnas vittnesbörd. Ingen bok i Bibeln blev "kanonisk" genom något dekret. De första kristna betraktade Nya testamentet som gudomligt inspirerat på samma sätt som judarna godtog Gamla testamentet som Guds Ord. De tidiga apostoliska fäderna grundade både sin undervisning och sina avslöjanden av villfarelser på de heliga Skrifterna, där inga Apokryfer fanns med. ■

Försa

- förkroppslig

Bibelstudium av Tage Johansson

Temat för bibelskolan har varit "Församlingen i ändens tid". Vi har fått höra undervisning om betydelsen av Guds eget ord. Det handlar om att få grepp om Guds Ord som Gud har tänkt om det och dess ändamål. Gud sänder sitt ord, därför att han vill skapa något. Precis som han i begynnelsen skapade himmel och jord, så fortsätter Gud med sitt skaparord och skapar något som ska synliggöras. Det underbara och stora med att Jesus kom, var att han i sin kropp synliggjorde Guds rike för människorna. Det var så påtagligt, att aposteln skrev att det vi såg med egna ögon, det vi hörde och det vi tog på – det förkunnar vi, om livets Ord talar vi. Det är verkligen dyrbart med Guds ord. Det handlar inte bara om att vi är övertygade om att Guds Ord är det levande Ordet vi fått av honom, utan också att Guds Ord kan vara till hjälp för oss. Därför talar Guds Ord till oss. Det är som ett murlod, som det står om i Sakarja. Hosea talar om det som ett rämärke. Jesus säger att Ordet är en klippa, hällebergets grund som man kan bygga sitt liv på. Man får uppleva att detta hus kommer att bestå inför påfrestning..... Människor möter den destruktiva kraften som råder i världen. Sanden är samma material som klippan, men pulveriserat. Sand har varit berg en gång, men är nu pulveriserat. Det är detta som är skillnaden i att bygga på sanden eller på hällebergets grund.

I Uppenbarelseboken talas om Guds Ord som en mätstång. Det är underbart att tänka på att det finns något i tiden som är exakt. Något som kan forma och dana oss, så att vi blir skickliga till allt gott verk. I Efesierbrevet talas om Guds

MIDNATTSROPET

Ett angeläget väckelserop år 2016!
Var med i förbön och offer!

Plusgiro 495 46 24-5

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

mlingsliv

ande av Jesus Kristus

Ord som ett svärd. Det tränger igenom och åtskiljer. Det är något som alla människor som lyssnar till kallelsen måste få uppleva. Gud kallar alla människor. Han vill att alla människor ska bli frälsta. Människan får uppleva att Ordet är ett svärd som åtskiljer ting i hennes liv, blottar henne och ställer henne naken inför Gud, men samtidigt erbjuder Gud en underbar frälsning; att ikläda sig Kristus, ikläda sig hans rättfärdighet.

Guds Ord är något som ska synliggöras här i tiden. Det synliggöres i en människas liv och det är underbart att möta människor som upplevt att Guds Ord förvandlat deras liv. De som tog emot

Guds Ord blev födda på nytt.

Guds hjärteangelägenhet är att synliggöra församlingen här i tiden. Det finns en underbar undervisning om församlingen. Vi kan ta upp om församlingens funktion och uppgift. Gud har förordnat församlingen att vara den plats där han ska bo. Efesierbrevet uttrycker det så att församlingen är Guds boning i anden. Vi märker mycket väl då Paulus skriver till Timoteus att församlingen inte är något vad som helst. Den kan bli ett heligt tempel. Vi kan läsa:

- Jag vill nämligen, om jag likväl skulle dröja, att du skall veta huru man bör förhålla sig i Guds hus, som ju är den levande Gudens församling, sanningens stödjepe-

lare och grundfäste (1 Tim 3:15).

Det är verkligen något av betydelse för den tid som den levande Gudens församling existerar, att den är sanningens stödjepelare och grundfäste. Om det vacklar, då blir situationen katastrofal. Jesus säger också att församlingen är en stad, byggd på ett berg. Berget är i många fall en bild på det fasta Ordet som aldrig vacklar, som består. Det som inte förändras. Ordet kommer och tog människogestalt. Ordet blev kött, står det i Skriften. Ordet skulle bli tillgängligt för människorna på ett helt nytt sätt.

Det är en helig kallelse för var och en att vara en levande lem i Kristi kropp, och att vara stenar som är placerade i ett tempel.

Gud har alltid talat till människorna, uppenbarat sig genom sitt Ord, vissa tider då det har funnits förutsättningar. På Samuels tid var Ordet sällsynt. Profetsyner orkade inte fram. Men Gud fick en ny möjlighet genom Samuel. Det är så dyrbart få ta del av Guds Ords riktlinjer; vad som är sant och riktigt. Det människor på många sätt förvanskar. Paulus understryker att han trolovat församlingen med Kristus och ingen annan, för att kunna ställa fram en ren jungfru.

Vi läser om hur församlingen uppstod; från dess begynnelse. Det är naturligtvis något som ska uppenbaras för våra hjärtan hur Gud handlar; hur han går till väga med var och en, så att vi kommer in i det gudomliga sammanhang som församlingen är. Det handlar om en personlig relation med Jesus Kristus. Det måste finnas en förbindelse för den enskilda lemmen med huvudet, så att lemmen är insatt i det gudomliga sammanhanget. Det är underbart att få se vilka bilder

Villkoret för att vara en lem i Kristi kropp är att det finns möjlighet för Gud att insätta dig och mig. Då det gäller detta tempel, Kristi kropp, så är det Gud som insätter. Det är inte vi som kommer när vi själva tycker och vill placera oss. Det är ett Guds verk.

Bibeln tar fram av församlingen. Å ena sidan är den en kropp där Kristus får vara huvudet. Det är en helig kallelse för var och en att vara en levande lem i Kristi kropp, och att vara stenar som är placerade i ett tempel. Vi kan från detta se hur församlingen uppstod. Det var den plan Jesus hade då han gick härnere på jorden. Han sa: "Jag vill bygga min församling." Hur gjorde han? Det är oerhört intressant att se hur Jesus blev en hörnsten på det sätt han levde sitt liv. Och på det sätt vi ska leva, blir vi en sten byggd på Jesus som är både hörnsten och grunden. Vi blir en sten sammanfogad med grunden.

Bibeln säger att det fanns villkor för hur detta kunde ske då Jesus gick runt och kallade människorna. Han kom till människorna och gav dem en personlig kallelse att följa honom och vara hans lärjungar. Han såg fram emot att det skulle komma dithän att dessa som kom till Övre salen skulle utgöra detta tempel – det var som en invigning. Liksom då Salomo invigde templet så kom Guds härlighet att uppenbara sig därför att detta tempel var iordningställt efter en gudomlig plan. Det var inga mänskliga tankar inblandade, utan det var helt i enlighet med Guds plan. Han hade gjort ritningen och överlämnat den för att templet skulle byggas.

Så var det också med apostlarna. Ritningen var överlämnad till apostlarna för att de skulle göra som Jesus hade befallt. Och därför säger Paulus att han upplever sig som en byggmästare. Han bygger på en grund som redan är lagd. Jesus är

grunden, men det ska fortsättningsvis uppenbaras i enskilda människors liv. Människor som svarade ja på kallelsen. Det är en oerhörd kallelse detta; att bli en levande sten. Det står i Petrus' brev: "Kom till honom..." Det är en kallelse. Första steget till att något ska ske är att det finns några som kommer och församlas till honom. Man kan församlas på olika sätt. Det finns en djup sanning i detta att alla var församlade med varandra. De hade accepterat kallelsen därigenom att de hade befriats från ett gammalt sammanhang för att komma in i ett nytt sammanhang. De skulle inte längre leva sitt eget liv. Villkoret för att vara en lem i Kristi kropp är att det finns möjlighet för Gud att insätta dig och mig. Då det gäller detta tempel, Kristi kropp, så är det Gud som insätter. Det är inte vi som kommer när vi själva tycker och vill placera oss. Det är ett Guds verk. Församlingen är ett Guds verk, en andlig skapelse av Gud.

Det är inte alla som hörsammar denna kallelse, för man vill inte överlämna sig helt och fullt.

Om man går igenom hela den bibliska historien blir man ständigt påmind om att det går en skiljelinje, en gräns mellan de som ger sig helt och de som aldrig kommer in i överlåtelsen med sitt liv.

Det finns två hebreiska ord för *församling* i 4 Moseboken 16. Det ena ordet har att göra med att se i yttre hänseende. Men det andra ordet för församling talar om dem som har en annan relation, människor som Gud har kallat. I skaran som drog ut från Egypten fanns det människor som Gud kallade – eller rättare sagt, *kunde* kalla. Vi vet vilka oerhörda konsekvenser

detta har då människor inte har denna relation med Gud. Vid ett tillfälle handlade det om människor som gjorde uppror mot Mose. Detta uppror sker därför att man inte är eniga om vad som är heligt. Nu må det vara nog, sa man. Hela Israel är ju heligt! Men så var ju inte fallet. När man läser bakgrunden, ser vi förklaringen till vad som hände med dessa som gjorde uppror, de som Gud måste avskilja från de övriga. Och vi ser hur viktigt det är att ta vara på Guds Ord:

- Och HERREN talade till Mose och sade: Tala till Israels barn och säg till dem att de och deras efterkommande skola göra sig tofsar i hörnen på sina kläder och sätta ett mörkblått snöre på var hörntofs. Och detta skolen I hava till tofsprydnad, för att I, när I sen därpå, mån tänka på alla HERRENS bud och göra efter dem, och icke sväva omkring efter edra hjärtans och ögons lustar, som I nu löpen efter i trolös avfällighet. Ty jag vill att I skolen tänka på och göra efter alla mina bud och vara helgade åt eder Gud. Jag är HERREN, eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land, för att jag skall vara eder Gud. Jag är HERREN, eder Gud (4 Mos 15:37-41).

Det ena hebreiska ordet för församling; *edah*, betyder i yttre, synligt motto. Men det finns en grupp som är församling i inre motto, där det handlar om den personliga relation som människor ska ha; det som inte dessa hade som gjorde uppror. De kom på kant med Guds förordnande, det som skulle gälla och vad Mose förde fram till folket. De ville inte underordna sig, och såg detta som något orättvist. Gud talade väl inte bara till Mose. Men frågan var: vad har Gud sagt till Mose? De tog alltså inte till sig Ordet. De kom i konflikt med det Gud uppenbarat genom Mose. Och det här utvecklades till ett uppror. Det skedde inte bara vid detta tillfälle, utan det sker varje gång människan kommer i uppror mot vad Gud har sagt. Därför är det så viktigt att ta reda på vad Bibeln lär om församlingen.

Då Gud ska utföra verket, är det så viktigt att vi blir en del av den levande Gudens församling. Att vi gått igenom en överlåtelseakt, så att Gud får insätta oss där vi ska vara. Gud insätter varje lem, varje sten. Det är hans byggnadsverk, som det står i Hebréerbrevet:

-...men Kristus var trogen såsom "son", en son satt över hans hus. Och hans hus äro vi, såframt vi intill änden hålla fast vår frimodighet och vår berömmelse i hoppet (Hebr 3:6).

Jesus talade till stora skaror, men det var få som svarade ja på Guds kallelse att lägga ner sitt liv för honom, för det syfte som Gud har med oss var och en: att vara med i den levande Gudens församling. Vi måste ge Gud fria händer och då blir vi de som är kallade, den församling som kan benämnas med det andra hebreiska ordet *kahat* – det avser Israels andliga karaktär. De har varit med om något i förhållande till Gud, där det är frågan om att de avsat sig sitt eget liv.

Jesus säger att för att kunna vara hans lärjunge, måste man hata sitt eget liv här i världen. Men vårt liv kan bli något underbart. En byggnadssten i templet. Detta manifesterade sig på pingstdagen. Man kan säga att det skedde en invigning av Guds levande tempel, som är församlingen. Där blev de uppfyllda. Först blir man avskild, så blir man invigd och sedan blir man uppfylld. Det är Guds ordning. Eller om man tar det från början: Först är det en gudomlig kallelse. När Jesus kommer till dessa människor och kallar dem, kommer han med ett erbjudande från himmelens Gud. Följ mig, jag ska göra dig till män-

niskofiskare! Gud vill göra något med ditt liv. Det gäller att förstå att församlingen är något gudomligt. En skara som Gud tagit ut och insatt. Fungerande lemmar i Kristi kropp; underordnade huvudet. Det är en underbar bild. Kroppen med lemmarna lyder huvudet. Lemmarna är underställda huvudet. Detta är baserat på att man älskar Gud. Du behöver aldrig känna dig tvingad till detta, det är ett erbjudande från Gud. Han kallar i kärlek. Frågan är om du vill ge ditt liv, ditt allt för detta. Därför är det så fantastiskt underbart med församlingen. Gud upprättar sin församling. Han har gjort det under tider då han får. Då det finns möjligheter. Gud tvingar aldrig fram detta. Det är alltid ett erbjudande.

Vi lever i den sista tiden. Vi upplever att Gud i dessa dagar tar ut människor. Han kallar den enskilde. Det är inte en hop av kreti och pleti, utan en skara som invigt sig och blivit ett heligt folk. De är avskilda. Helig betyder avskild. Det blir så gripande, när man tänker på det frivilliga offret. Då det överlämnas åt

prästen. Hur han tar bort krävan ur fågeln; det hon samlat åt sig själv och han fläker upp vingarna.

Tänk när vi kommer dithän att vingarna är uppfälta, då kan vi inte längre göra några egna utflykter! När man ger offret, så tillåter man Gud utföra sitt verk. Ska vi själva lägga oss på offeraltaret, så går vi lika fort därifrån. Men får översteprästen först utföra sitt verk, så lägger han offret på altaret och det ligger kvar där.

Så upplevde Jakob, när tiden var inne. Han hade löpt linan ut. Han gav upp, och Gud fick ta hand om honom. Då blev han en Israel istället för Jakob. Det är så underbart att vi får överlämna oss i en mästares händer med våra liv. Så att vi inte far hit och dit. Man ser ut över världen. Det finns en uppsjö av verksamheter. Verksamhetskristna, som lever fjärran ifrån ett överlåtet liv.

Jag vill till sist läsa om hur människans hjärta kan ställa sig till kallelsen. I samband med insamlingen det står om i 2 Korintierbrevet 8 ger Paulus vittnesbördet:

- Och de gävo icke allenast vad vi hade hoppats, utan sig själva gävo de, först och främst åt Herren, och så åt oss, genom Guds vilja (2 Kor 8:5).

Först och främst åt Gud. Men tänk, denna underbara harmoniska funktion som fanns lemmarna emellan. Det står att de gav sig först och främst åt Herren – men sedan åt oss efter Guds vilja! Så skriver aposteln Paulus. Många människor lever under en verksamhetsträldom. Och de som leder församlingen har inte förstått detta, utan de härskar istället för att vara herdar för hjorden. Man driver sin verksamhet och vill så väl, men har aldrig förstått hur Gud går till väga med sin församling. Det är något fantastiskt underbart, där det kan byggas upp en harmoni som inte är av denna världen. Hur är det möjligt? Paulus skriver om hur vi kan komma fram till enhet i tro – vi läser:

- Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärv, att uppbygga Kristi kropp, till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bli fullvuxna, intill Kristi fullhet. Så skulle vi icke mer vara barn, icke såsom havets vågor drivas omkring av vart vindkast i läran, vid människornas bedrägliga spel,

Jesus såg fram emot att det skulle komma dithän att dessa som kom till Övre salen skulle utgöra detta tempel – det var som en invigning.

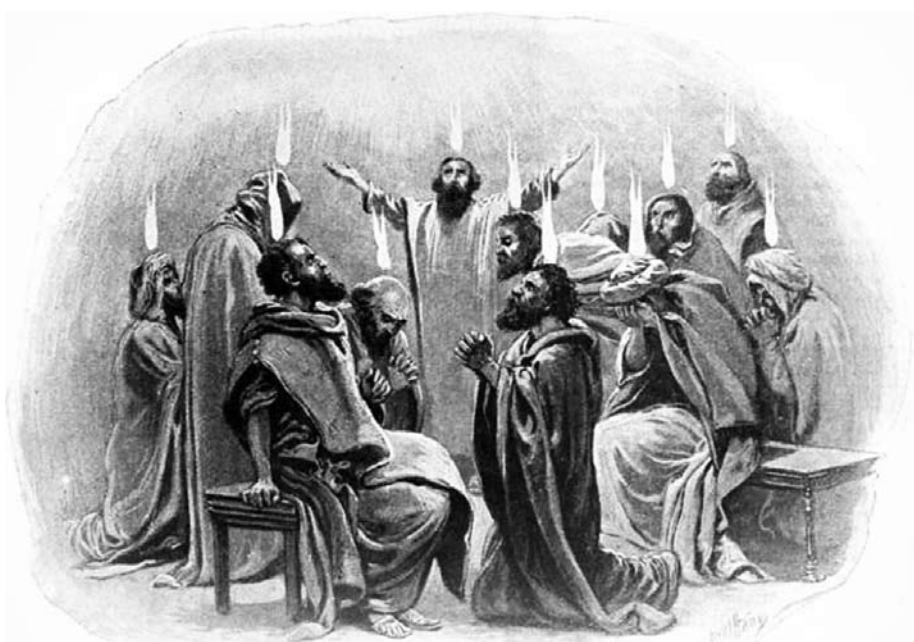

Illustration av pingsten i Jerusalem.

när de illfundigt söka främja villfarelsens listiga anslag. Nej, vi skulle då hålla oss till sanningen, och i alla stycken i kärlek växa upp till honom som är huvudet, Kristus (Ef 4:11-15).

Ganska nyligen fick jag en helt ny syn på hur den första församlingens liv kom till stånd. Att de sålde allt, hade allting gemensamt, samlades varje dag och var ett hjärta och en själ. Man har ju alltid tänkt på att genom att de upplevde dopet i den helige Ande, så fick de den gudomliga kärleken. Och det är ju sant. Men så stod det klart för mig att resultatet har en annan grund. Det är detta att när de upplevde andens dop såg de klart vad de redan kände till. För det som hände på pingstdagen och därefter, var resultatet av en kunskap. Och den kunskapen är vad Bibeln i förebilderna lär om vad församlingen är för något. För om den helige ande ska kunna utföra sitt verk måste vi ta fasta på Guds Ord, så att Anden har något att fylla upp med. Det är inte fråga om att fylla upp våra känslor, utan att vi tar fasta på Guds löftesord. Det här var deras aha-upplevelse på pingstdagen: Ja just, så här är det, med tanke på alla förebilder! För dessa människor kände verkligen till Guds ord! Tänk på Stefanus predikan – han återgav hela Israels historia, och Petrus likaså. Och där har du förebilden av församlingen. Då blev det uppenbart hur Anden vill utföra sitt verk. Och Anden stadfäster Ordet. Därför står det också att när de gick ut och predikade, så stadfästes Ordet med tecken och under. Ordet är den grund som församlingen bygger på. Det Ord som uppenbaras genom Jesus Kristus, han som var Ordet.

Ordet är den grund som församlingen bygger på. Det Ord som uppenbaras genom Jesus Kristus, han som var Ordet.

Det här var en rik upplevelse. Jag hade inte tänkt så mycket på det. Man tänker ju på Andens dop i samband med pingsten. Och visst är det så att de blev så uppfyllda av kärlek så att de kunde dela med sig. Men det var just detta vad församlingen är som den helige Ande använde och Gud stadfäste. Gud stadfäste det han förkunnat i förebilder i Gamla testamentet. Det gick i uppfyllelse på pingstdagen och därefter.

Den sista tiden ställs vi allt mera inför en sådan kallelse. Är det verkligen så att vi har gett Gud allt? Och har vi gett Gud allt, så kan han också använda oss som levande stenar. Eller då placerar han dig – om du inte redan upplevt det, han insätter dig. Det som var uppenbart redan från början, i lustgården, det står att Gud satte mannen – ett avgörande uttryck. Så sätter han också dig. Han insätter dig som en lem. Han har i församlingen satt – först och främst några som apostlar, herdar och lärare.... För han vill göra de heliga skickliga att utföra sitt tjänarevärv.

Jag har stavat mycket på då Paulus säger att han var byggmästare. Hur blev Jesus en hörnsten och en grund för församlingen? Det var genom det liv han levde. Då stenen blev förkastad av alla, framför allt av bygningsmännen,

judarna själva, för att han inte passade in. Där har du kännetecknet på den levande Gudens församling. Att den alltid befinner sig utanför lägret med Jesus. Ett läger uppstår då vi skapar något som inte är intakt med den helige Andes verk. Om det inte är i harmoni med den helige Ande, så skapar vi ett läger. Vi är beroende av Guds Ande. Det är anden som verkar fram detta, och han kallar oss ut till Honom utanför lägret för att bära hans smälek. Så Jesus, med det sätt han levde på, blev en hörnsten. Apostlarna kunde sedan lägga grunden på olika platser av de människor som sa ja till Jesu liv. Jesu liv mångfaldigas i andra människors liv. Att leva som Jesus – då blir man något som kan byggas på grunden. Jesu liv uppenbaras på nytt och på nytt igen av människor som svarar ja. Det står att vi är pliktiga att vandra som han vandrade. Han lämnade en förebild för att vi skulle vandra i hans fotspår.

Det jag talat om här, kan tyckas krångligt och svårt. Men om du överlämnar dig helt, så upplever du att detta är enkelt och självklart. Jesus säger: Den som vill göra min vilja, skall förstå... Det här pluggar man inte in på ett teologiskt institut, utan det handlar om livserfarenhet med Jesus. ■

Herdens röst...

forts från sidan 23

Församlingen är kallad till att bevara Guds Ord och inte låta liberalteologer, politiker, sociala och kulturella krafter komma med sina smutsiga fingrar. I århundraden var det kristna bröder och systrar som satt och skrev av handskrift efter handskrift. Först i vår tid har vi överlämnat det åt liberalteologiska och

ateistiska kommissioner. Det är församlingen som ska bevara Guds Ord.

Församlingen ska också begrunda Guds Ord. Vi ska tänka på, studera och forska i Ordet. Det står om judarna i Berea att de ivrigt forskade i skrifterna för att se om det förhöll sig som apostlarna sa. Stod det i Skriften, då förhöll det sig så. Vi är kallade att lyda Guds Ord, därför att tron på Guds Ord och lydnaden till Guds Ord kommer att ge församlingen seger i denna tid.

Vi är också kallade att förkunna Ordet. Det säger Paulus till Timoteus: "...

predika ordet, träd fram i tid och otid, bestraffa, tillrättavisa och förmana, med allt tålmod och all undervisning (2 Tim 4:2)."

Gud välsigne församlingen, måtte den vara en motkraft i tiden; det salt och ljus som Jesus talar om i bergspredikan. Apostlarna hade sin samtid, där de behövde Guds ords ljus för att lysa upp i mörkret. Vi har en annan tid, men det är samma ljus och samma mörker. Vi får lysa upp vår plats. Guds Ord är ett ljus och en lykta! Amen. ■

Människofiskare

forts från sidan 3

människofisket om försörjning, om förvärv. Den själavinnande uppgiften placeras rakt in i det mest dramatiska av allt. Det handlar om existensen.

Människofisket som Jesus talar om är inget fritidsfiske att ha som en hobby vid sidan om. Det handlar inte om att ge sig iväg med kastspö en och annan solig dag för att pröva lyckan. Får man inget napp så är det ändå ingen katastrof. Man överlever och är glad för en skön dag ute vid havet.

Yrkesfiskaren däremot kan inte stanna hemma från sitt arbete på grund av dåligt väder. Han måste ut för att fånga havets guld varigenom han har sin existens. Han förbereder sig för kyla, regn och storm och går ut då andra sover. Sina nät iordningställer han med omsorg för att de ska vara dugliga.

Följ mig till detta folkhav, sa Jesus, och jag ska göra eder till människofiskare.

En fiskare får finna sig i oändligt många besvikelser. "Den natten fingo de intet." De hängde upp sina nät för att konstatera att de var tomma. Men trots det var de fortfarande fiskare och måste försöka igen och igen. För yrkesfiskaren betyder de tomma näten katastrof. Utan fisket är han förlorad.

Människofisket får inte bli något vi kan avstå ifrån allteftersom. Att fiska för sin egen skull låter ju egoistiskt, men är dock gudomligt. "Genom den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och varda mättad." Jesus

är hungrig och vi är hungriga. Vi måste få fisk.

Jesus blir inte mättad av verksamhet och aktiviteter. Det handlar om frukt, människofiske, att vinna människor för honom. Det här måste bli en livsfråga för oss så att vi får samma natur, samma kärlek, samma intensitet, glöd och eld i hjärtat som den Jesus Kristus hade.

Vi ser människor komma till oss, gripas av maranatabudskapet och falla ner vid korset som mogen frukt. Människor söker sig till oss av andra orsaker, för att få hjälp i olika situationer. Utan dessa tillflöden skulle gemenskapen vara väldigt fattig. De nyfrälsta ger Guds församling glädje och ett nytt tillflöde av liv på samma sätt som det nyfödda barnet innebär inspiration och stimulans för familjen.

Utan detta människofiske ter sig det kristna livet inte tillräckligt dramatiskt, attraktivt och lyckligt.

Det är ingen söndagshobby; det är vårt livsöde. Vi måste ut och bekämpa stormarna och regnet, möta svårigheterna för att få kondition och disciplin så vi inte dukar under när det visar sig att näten är tomma.

"Men då stod Jesus på stranden. Han frågar: Haven i något att äta?" Yrkesfiskaren Petrus sänker sitt huvud, besviken och med sin yrkesstolthet knäckt av att få träda fram inför Jesus Kristus, Mästaren, för att erkänna att ingenting finns att äta. Visst kunde Jesus ha befallt fisken att hoppa upp ur sjön och lägga sig på stekhällen, men han gör sig istället beroende av människor. De får lära sig att där Jesus är, där är fisken.

Då näten är tomma måste vi ändå fort-

sätta. Vi måste ha mat både till oss själva och till honom, för han är också hungrig. Han väntar på frukt, mat, näring för den vedermöda han utstått.

När vi var på Gamla Bro var vi ett fiskelag. Gud ledde oss så vidare till Ballstalundsskolan för att fortsätta som ett fiskelag, ett fiskelag som har försökt många gånger och ofta misslyckats, men som försöker igen för en ny befallning, en ny vision. Vi lägger ut i Bromma-havet, i Solvalla-havet och i Stockholms-havet. Vi kan inte fiska i hela havet, men vi kan kasta ut näten där Herren har bjudit oss.

Nu väntar vi på fisk eftersom tron måste ha näring. Ett närande tillskott nyinfångad fisk ger en sann hänförelse, en djup flod av tacksamhet och glädje. I en profetisk vision ser vi hur fångsten tas in. Lärjungar utvecklas och blir till människofiskare genom den personliga efterföljelsen och närheten till honom, Jesus Kristus.

Min vän, vill du bli en bättre människofiskare? Vill du få glöden och ambitionen som gör fisket till ett livsvillkor, till en absolut livsnödvändighet som engagerar dig, leder dig till aktivitet i bön och personligt vittnesbörd? Är du lärjunge så stanna inte med det. Stanna inte med att ta emot undervisning. Undervisning är bra, men det som är nödvändigt är att bli människofiskare. Utan livet som människofiskare blir det tråkigt, innehållslöst och din kristna tro blir utan inspiration, utan fortplantningsförmåga, utan uppståndelsekraft, frukt och resultat. ■

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd:	12 & 18 Bibelstudium
Torsd:	18 Bönemöte
Lörd:	18 Bön och evangelisation
Sönd:	11 Förkunnelse
	18 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan; live och från ljudarkivet.

www.maranata.se

08 98 56 83, Ballstav. 100, BROMMA

Missionshotellet!

Budget 425:- (inkl. frukost)
Enkel 595:- (inkl. frukost)
Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Ballstavägen 100, Bromma
08-627 55 55
Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm

455:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Välkommen till

Påskkonferens

På Bällsta Missionscenter 24 - 28 mars

Vi inbjuder till högtid kring försoningens budskap. Aposteln Paulus skriver om försoningen och det nya livet i Jesus som det absolut viktigaste vi har att förmedla:

- Jag förde vidare till er det allra viktigaste, vad jag själv har tagit emot: att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna (1 Kor 15).

Vad kan vara mer angeläget idag än att förmedla dessa sanningar? Människor jagas som djur på flykt undan krig, terror och svältkatastrofer och det man möter är stängda gränser. På våra städers gator driver många omkring utfrysta och utslagna. Världen andas hat och egoism blandat med en osund materialistisk njutningskultur för de mer belevade. Att då i ord och handling få visa Jesu försoning genom en utsträckt hand är mäktigt. Kom och var med! Förkovras! Inspireras!

Information och anmälan: tel 08-98 56 83, e-post info@maranata.se

Upprop för barnen i Mont Leon

PG 44 10 05-6

I den haitiska byn Mont-Leon har missionen under flera år bekostat skolgång för fler än 600 barn per läsår. Var med i detta arbete genom förbön och offer.